

העולם הזה

**התחפש
בדג
האחרון!**

סדריך שימושי לפורים

✱

**הפלות
מלאכותיות**

ראיון מיוחד עם
ד"ר יוסף אשרמן

✱

„מי זה דופק בדלת?”

**האנשים
שמאחורי
התקליטים**

✱

**תחרות
הפרסים**

**בלי מורא -
בלי
משיא פנים**

חש. 356, שוה 17

י"ג אדר ב' תשי"ד

18.3.54

המחיר 300 מרוטה

העורף הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרט

חברי המערכת:

מוכיר מערכת חיפה:
חיים כרמל

מנהל מעבדה:
דוד סחיין

ראש המנהלה:
שלמה הררי

השבועון המצויר לאינפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "א ח 2")
ח. ד. 138
טל. 36785
מקום המכירה: "עולמשר" מ"ל: העולם הזה בע"מ, דפוס ישראל בע"מ, ת"א

השער

ספורטמית יהודית קורן
(ראת במדינה)

2' 22'

מכתבים

השוער בשער

תודה על השער הנפלא של יעקב חודורוב (העולם הזה 855), המוב יותר מה זמן רב. כן ברצוני להודות לחודורוב על עמיתות הנאה והנהיגה בשער-ישראל אשר אך ורק היא הצילה את התחרות ישראלית מהאפלות של משחק כדורסל. מאיר בן-נתן, בני-ברק

אתם רואים? שער של בחור יכול בהחלט להי' יות יותר יפה משער של בחורה. ואל תחשבו שזה בסגני שאני כנאי...

רות הלמן, תל-אביב

ייתכן כי היה מניע שער לחודורוב. אבל ליתר הכבדה לא הייתי מקדיש אסילו מלה אחת, שי לא לדבר על שלושה עמודים של צילומים. ממשי חק כזה היתה מתביישת אסילו קבוצה של בית ספר עממי...

דוד שרונ, נתניה

ההפסד דומה לא חשוב כל כך. אסילו אנגליה הספירה במשחק נגד הונגריה. מה שחשוב הוא שנבחרת ישראל עשתה צחוק מעצמה לפני 50 אלף איש שהאמינו כי לפחות יודעת היא לשחק כדורסל.

אוריאל גרינשפן, בתי-ס

הזריות היחידה שנתגלתה בכל הפרשה היתה דיווחכם אתם: ארבעה עמודים של צילומים, יומיים אחרי המשחק. חבל רק שלא שיתקם ב' מקום לצלם...

יהודה אבאיון, תל-אביב

מי צריך את זה?

...אני מסכים. משפט קטנטן (העולם הזה 855) הוא מאורע בעל חשיבות היסטורית. אבל מי היה צריך אותו? לשם מה כל הכיסויים הזה, שרק יפ' תה מחשוף פצעים שלא הנלדיו אם תמיר יוכיח שסגסגני שותף אומנם מעולה עם הנאצים — ה' אם זה יחזיר את קורבנות המפרשות לחיים? במקום להתמסר בהישג עתונאי ולהתפאר בכך שהוא מכסה את המשפט בצורה מושלמת וברור רה, חייב היה העולם הזה להרים את קולו ברבים ולתבוע כי יוסקס מחזה העניינים המכיש.

אריה קורמן, ירושלים

אני לא יודעת באיזו מידה מצליח המיר או נהיה כסמור. אני רק יודעת שבנייהם הצליחו שניים אלה לערער לחלוטין את אמוני במין ה' אנשים...

מרים הלפרין, תל-אביב

ושוב: תודה. לא רק על מסירת אינפורמציה מקיפה וברורה אלא על הושרות וזרעק ההיס' מורי של כל הפרשה. זה הכנתה המקצועית של העתונות הימית קשה היה להבין מה בדיוק מת' רחש בולום בית המשפט הירושלמי.

אלחנן שליונגר, תל-אביב

המיר מתגאה בזה שהצליח למוסס את עצביו של אדם. מה ההכחמה? אני מוכן לעשות אותו דבר לתמיר עצמו — אם יתנו לי לשאול אותו שאלות משך שבועה ימים רצופים ויובכרנה הי פרקלים הצעיר: אל יתהלל חוקר כפושכע.

שמאל חיון, חולון

מצוות התורה

כתבתם על מה שערס (העולם הזה 853) הפ' ליהא אותי. אנשים שקיצוניותם תלויה בעדה יהודית בארצות-הברית שאינם מקיימים מצוות ה' תורה שכתוב בה: ביעת אסור תאכל לחם... מכ' חיים את ההיסטוריה בעמדתם הקיצונית, ככתוב: אורח הנבר אשר יבטח באדם...

שלמה עמרני, באר-יעקב

...אינני יודע כיצד הרשו לעצמם אנשים אלה לאע"פ על עתון כהעולם הזה. חוספתם של שאריות וימיהיניים עוברת כל נבול!

אריה הרשקו, נתניה

ישראלי בדונדון

לפני חודש הופעתו במשרדי השירותים היש' ראית בלונדון וביקשתי היתר-כניסה לישראל, כדי לבקר את הורי ולחגוג יום-הולדתם. ארבע השנים, לתפוצה קצרה ולחונן יחירי את חנה-ספרים והתחשפות. לאחר שאחת הקיסרות של השירותים לענף לנתינותי (הבריטית) והעליתני באומרה לי: "בארי" ציית כלום? אתם הענינים עושים לנו צרות!" נאלצתי לעזוב את המקום כלעומת ש' באתי.

האם זהו נמול, כאשר מתושבי ישראל למעלה 20 שנים, שירות בצבא הוד מלכותה, בהנהגה בפלמ"ח ובצה"ל? וגם חבר מפלגת פועלי ארץ ישראל? האם צריכים גם כאן, בחוץ-לארץ, לקיים את ההפליה העונית?

אני מונה אליכם חיות ואיני מעוניין לפרסם

דו"ח לצרכו

החל מן השבוע יופיע בע' תוך מדור חדש, בו לא יופיעו מודעות רגילות אלא חומר שמלבר צדו המסחרי יש לו ערך ציבורי מסוים. כל החומר שיפורסם בע' דור זה עובר את ידי המע' רבת, ובניגוד למודעות אח' רות מקבלת המערכת על עצמה אחריות לתוכנו.

את הדבר בעתונות הלונדונית ולחנכיר את השנאה כלפי המדינה...

עזיניה אלטר, לונדון

הפתרון הגאומי

אחרי שבוע ההפיכות במרחב (העולם הזה 854) נפקחו עיני וראיתי סוף-סוף את התמונה כמלוא היקפה. והנה הסוד הנרול, המסריד בינינו לבין הערכים, ואשר בללו לא יכולנו עד היום להבין למרחב. מה שדרוש כאן זה לא מדיניות, לא הפ' פה, לא הכנה ולא כפייה. מה שדרוש, רבותי, זהו שבוע-ההפיכות הישראלי. דרוש שגם אצלנו יתפוס משהיה אחר את השלטון כל יום שני וחמישי. ואז לא יהיה שום הבדל בינינו. אנחנו נהיה כמו מצריים, מצריים תהיה כמו סוריה, וסוריה תהיה כמו שהיא עכשו. יחי שבוע ההפיכה המרחבית.

שלום לר, פנתח-קוקה

לשוא האמונה שניכר ושישאלקי הינם אחאי תורכים לארצותיהם. הם אינם מסוגלים לשנות את מצב מדינתם, כי אם רק את הרכב הכת' שלטת ותו לא.

יצחק י. הללי, ירושלים

בכתבת השער על מוחמד נבי (העולם הזה 823) שאלתם: נבי, בן הברית שאבר — מדוע? ועתה שואל אנכיו: למי אבר? לס, לאשתו, ל' משפחתו או...?

בן רפי, ירושלים

זה משוט כל כך...

המצאות הפנטסטית של משה קורקירי (העולם הזה 855) כי אכילת שום חי מפרשה סרטן, היא שטות ממדרגה ראשונה. הרי ידוע לכל שסרטן אשאר לרפא רק על-ידי אכילת בצל סמוגן. אם אינכם מאמינים לי, אנא: סגנו בצל ואכלו אור הו. כמובן, עליכם לנרל קודם סרטן או שניים, אחרת לא תוכלו להיחלץ במעלות התרומה.

מאיר קאופמן, תל-אביב

בני-יורק ובירושלים

ונכתוב בעטת ההסגנה לפני הקונסוליה היש' ראיתי פה, בני-יורק, וכפעם הראשונה בחיי תקי פה אותי הנשתי-בבשה עמוקה על היותי יהודי. ראיתי קהל צחצח ומוסרני, רובו רכנים חסידים, ובנים של האנדרה ותלמידי-ישיבות. אילו הייתי ישרא' לי, הוואה מחזה דומה בישראל, תגובתי הראשונה היתה, בלי ספק, לרוץ ולהצטרף לכענים. לא בלל השטותות האולוגיות שלהם או אשליותיהם ה' פוליטיות אלא רק בפניו שהעזו לנער את עצמם מהשענון היהודי.

ייתכן גם כי היתי חושב על הדת המוסלמית או הנוצרית...

זונדר שקולניק, ניו-יורק

נענית לזכרו של מנן דוד ארם בירושלים, ר' נרשמי מיד לקרס לעוהדראשונה. השבת, בזמן הראצת הפרוסיסור ניומן, רשמי לעצמי, כהוג בהראאות, ראשי פרקים מדבריו. היות ובקרים משתתפים גם אנשים דתיים, נדרשתי לא לכתוב, שכתשכתי, נדרשתי על-ידי המדריך הראשי לע' זכ את האולם. ניתנה לי ההסכרה המושונה ש' מאחר שגם אנשים דתיים תורמים למנן דוד ארם, אין להכביש בשבת מזוהרת... האם מנן דוד ארם הוא מוסר לכסיה מצפונות?

יהודית גאמן, ירושלים

מכונות הנשיא

בכתבת על השימוש בדלק (העולם הזה 854) כתבתם כי ברשות הנשיא עומדות שלוש מכונות. בהערת-הסכר כתחתית העמוד כתבתם כי לנשיא יש שתי מכונות, מילא, איני מקנא בנשיא סוף כל סוף הווא נשיא (השני אחר 2000 שנה) אולם כיצד יש לישוב את הסתירה?

יעקוב אחי-מאיר, רמת-גן

אין שום סתירה. לנשיא יש שלוש מכונות, יותר, אשר שתיים מהן נשאות את סמל ה' מדינה.

העולם הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

פזרים תשי-ד

הרטרסגיה בעמודים 11/10 של גליון זה, כיצד להתחפש במוריס, לא מצאח חן בעיני עורכי העולם הזה, משום שה' מסכות עדרות כל תוכן חינוכי, חלוצי, לאומי, וחזק מה לא משתקף בהן חזון הדורות, למיכך טרחה העורכים לעבד למען את ההצעות החידשות הללו:

מסיכת הל' (מיועד רק לבחורות בע' לות גיורה מתאמה): : עברי מיד ליד, הקפידו על חוסר כסוי גמור, היזהרי מ' יופ'ם.

מסיכת מ"פ"ם: : נעל נעל אחת הפוכה, רקוד בעת ובעונה אחת בשני נשפים (ל' חות), לבס חולצה אמריקאית משובצת בעזת צווארון רוסי רקום. חבוש כפיה עברית, מן הרכוש הנסוס.

מסיכה ציונית-כללית: קח ארבעה תיקים, ענוד את סמל הממשלה, הסתכל בו מפעם לפעם בבחילה ובבזו. לבס כל מה שיש לך, רק קצת יותר.

מסיכת "דן": לבס בגדים קרועים, ש' אפשר להשיגם בזול אצל הקבצנים בתח' נה המכרית. שים צמירגפן באוזניים ורמקול בפה.

מסיכת פקד ממשלתי (נמוך): אתה יכול לבוא ערום. העיקר שתהיה לך חגור' רה שתוכל להדק אותה מפעם לפעם, עם כל עלית משכורת.

מסיכת פקד ממשלתי (גבוה): הופיע בשלושה העתקים. היכנס דרך הצנורות המקובלים.

מסיכת השליח: חבוש כובע-גרבר, שים על ראשך את דאגות העם, קח איתך מימיה מלאה דמעות הדורות, קח איתך 2000 דולאר במזומן, לסמל את 2000 ה' שנים.

החמשייר לתחפושת

היה ה' איש, ביש'גדא, לא בטח באשתו הכבודה, לשם נסיון התחפש — הוי אסון! — ואשתו עם עצמו בן בגדה.

אני מגיע שכתבלי הדור אורבים כסף — אחרת הרי לא היו יעשבים במערכת הדור. לכן אני רוצה לפתוח לפניהם מקורה-פרנסה קל ונוח.

ובכן, זוהי הודעה רשמית:

מערכת, העולם הזה" תשלום פרס של 1000 (אלף) לירות ישראליות לכי חבר מערכת, הדור, וגם לכי אדם אחר, שיביא (א) העתק ההסכם שנחתם בין, העולם הזה" והציונים הכלליים, או (ב) ויהא את הדיווח הפרסומי בה נתיקמה הפגיושה ההיסטורית הנ"ל, או (ג) יוכיח כי שלום זיסמן הנהו או היה אי פעם חבר מערכת זה, או (ד) יוכיח כי אי-פעם היתה לי פגיושה עם שדושת האדונים מ. צאנני, י. חדש זמ. זיתוני, בעלי ה"לעצמץ נייעם", או (ה) יוכיח כי קשר שהוא בין, לעצמץ נייעם", או עורכיו, ובין, העולם הזה" או מהדורתו היידישית.

את הכסף אפשר לקבל, במומון או בצ'ק, הול ממחר בבוקר בשעה 9, במערכת העולם הזה, רחוב גליקסון 8, תל-אביב, או בהמחאת-דואר לכל כתובת שתדירש.

אולם, אם לא יופיע איש לדרוש את התשלום הזה תוך שבוע ימים, כפי שאני חושש מאד, אצטרך לפנות אישית לקורא אחי, נאמן מאד, מוכיר מערכת הדור לוי יצחק הירושלמי.

ובכן: שמעתי, ידידי, שאחה התפארת בפומבי שכתבת את הידיעות הנ"ל. אם כן, אני חושב שאתה שקרן. אני מקוה שתתבע לדין על הוצאת דיבה. אני מקוה שבבית המשפט תוכיח את דבריי.

מי זה דופק בדלת ?
מי זה מקיש על חלוני ?

הדפיקה על החלון הציבורי מבוצעת, בלוי חצי-תריסר סירוסים גסים של השפה העב-רית, לצלילי „מנגינת סווינג לועזית“, על-ידי היוצר-המתרגם, שהוא עולה די-חדש בארץ. בעל שליטה מוגבלת בשפה העברית. בעד תרומתו לתרבות-הארץ מוכנות חצי-תריסר חברות תקליטים לשלם לו סכום פעוט. תח-נת-השידור של צבא ההגנה לישראל ו-מדורי המוסיקה של קול-ישראל דואגים ש-התרומה תגיע לאוזני הרבבות.

מכאן הדרך סלולה ובטוחה : מאות או אלפים יקנו את התקליט, מאות „חברות סא-לוניות“ בארץ יצטופפו בהתלהבות מסביב ל-פטיפון המשמיע את היצירה, רבבות זוגות רגילים ירקעו לפי מיקצבו, רבבות פיות יש-רקו את מנגינתו ברחוב. אט-אט מתרגלת ה-אוזן הציבורית לשפה החדשה, המסורסת. אולם לא רק לשפה. השיר אינו רק צירוף מקרי של מנגינה סוחפת לכמה משפטים מבולבלים. השיר מעביר גם בשורה מסוימת. הוא בא לתאר הווי מסוים, לשקף אותו, ל-בטא אותו. בעזרתו חודר הווי זה לשכבות ה-רחבות, משתלט עליהן. אמצעי-הקשר של המאה העשרים הפכו אותו לרודן רוחני, מח-נך, מדריך, מעצב.

הפינון והחבלן

בדור האחרון הכירה הארץ שירים רבים. סינגגות רבים. השיר הוא ביטוי לרוח הארץ. הוא גם יוצר את רוח הארץ. בין שני תה-ליכים אלה ישנה השפעת-גומלין הדוקה. דור הטוריה והטרקטור יצר את האוירה הלאומית, שהעלתה את החלון למעמד של דמות אידיאלית. הוא שר שירים רוסיים, פול-גיים — אולם הוא יצר גם שירים חדשים. ה-גליל, העמק, ההתישבות, השמירה, השתקפ-מבין צלילהם : אדמה אדמת, הגליה נע-פיה את ביצותיה נייבש, הך פטיש עלה וצנח — כבישי בטון בחול נמתח.

התקליט: מתוך הדור

אתה קם בבוקר. פותח את המקלט. מנגינה דרום-אמריקאית נצרכת לקראתך בשפה הדו-מה לעברית. מפי הקרין אתה למד לדעת שזהו השיר העברי האהוב עליך ביותר לאחרונה. אין מנוס מן השיר האהוב. הוא מטרטר באזניך כרחוב. באוטובוס. בבית-הקפה. בוקר. צהריים. ערב. והוא חודר להכרחך. מה עכרי כשיר עכרי זה ? מה הם הערכים המשתקפים מבין צליליו ?

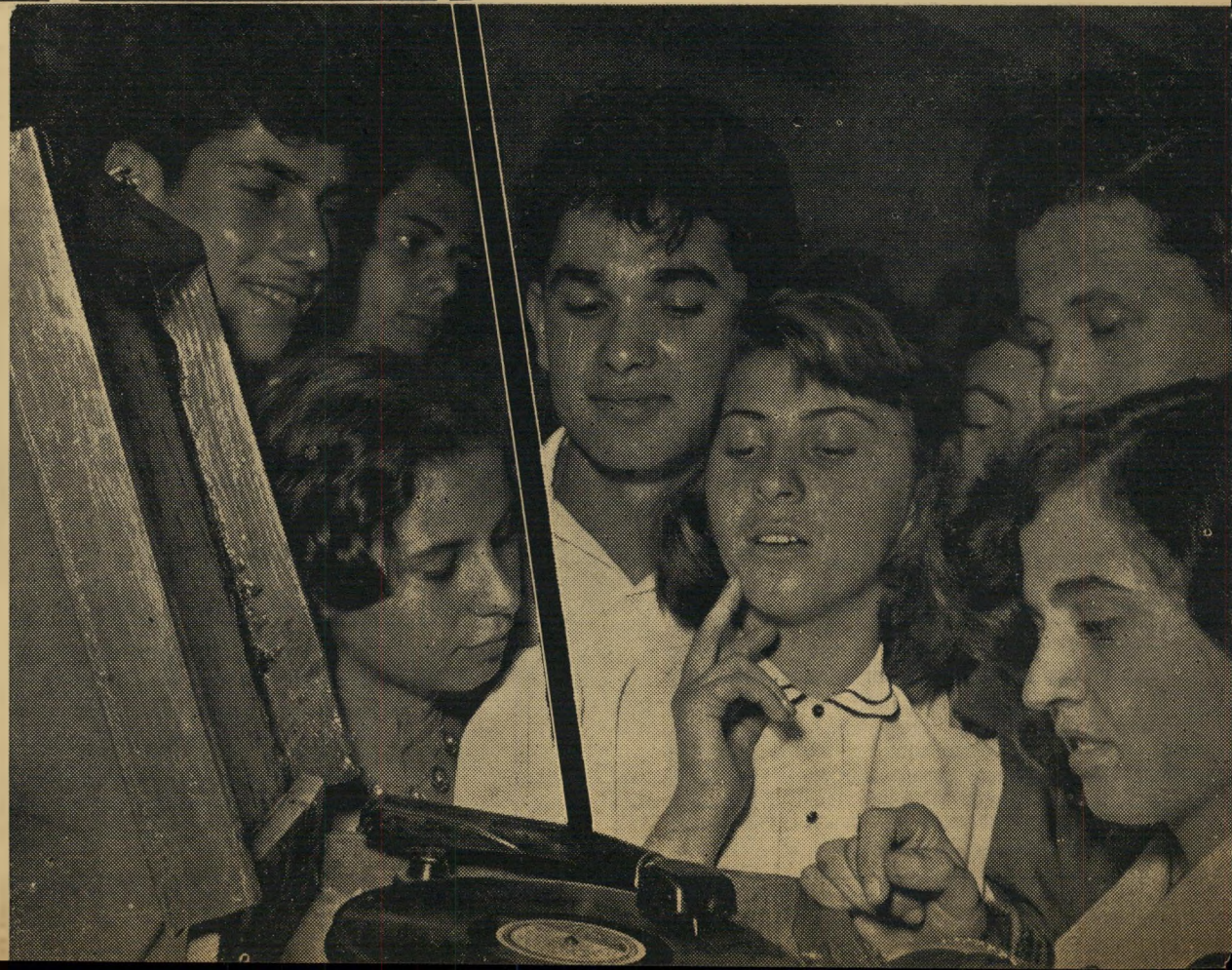
אלה היו ימי כיבוש-העבודה, ימי גודל-העבודה. אחריהם בא תור המפעל הגדול, ה-התישבות הכובשת. נתן אלתרמן וחבריו הבי-עו את רוחו, בתריסרי שירים בלתי-נשכחים. זעירא, סמבונסקי ואחרים אסרו את המלים בכינגיות מרטיטות, שנבעו מתוך הנושא. מיבצעי המחחרת, ההכשרות המגויסות ו-ימי-הראשית של המלחמה החליפו הווי זה. בא תורם של חיים חפר, חיים גורי, עשרות צעירים אלמונים ששיריהם חבקו את קת ה-רובה והפעילו את המקלעים : הפינג'אן, שיר החבלנים, היי הגיפ ! הם הוקלטו, חדרו ל-הכרה הלאומית, השפיעו על סגנון הלבוש והדיבור, עיצבו מחנות שלמים גייסו את ה-רבבות בעקבות מאות הראשונים, העבירו את רוחם לאחיהם הצעירים, שלא הספיקו להיות שותפים לחוויה הגדולה עצמה.

פילרלפיה וגם אינדיאנה

ואז באה הריאקציה. העניבה הצבעונית חדרה לארץ. הרוח ה-„אמריקאית“, שהיתה מוגבלת תחילה לחוגים קטנים נישאה על גלי האתר, בקעה מאלפי פטיפונים, כבשה את הרחוב.

מה מבשר השיר החדש ? לא את תורת ה-טוריה, לא את רוח הפינג'אן : בואו, בואו, בואו הנה / כאן איש אינו יודע מהו צנע... העולם כולו יודע טנגו לרקוד / כל אחד קו-פץ לו ככה און-טטופ, פוקסטרוט, פילדלפיה גם נתניה... בא תייר, הגיע תל-אביבה, בא מארצות הברית / התאהב במבט ראשון ב-צברהילה אביבה... הורה ממקסיקו, קובה אינ-דיאנה / עוד לא רקדנו כלל וכלל, אך בהא-באנה וגם במונטאנה כבר מקפץ אותה כל הקהל... מוציציטס, קאבאלרוס, / לקוריה אצים רצים...

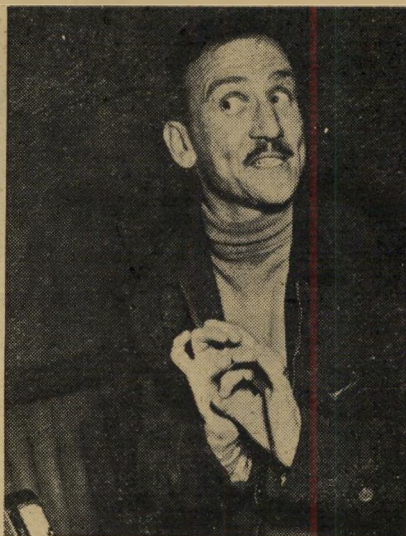
הרע אינו בזה שזה גיא. גם שיר ריקוד יכול לבטא ערכים חיוביים, תרבות מקורית — כפי שעשתה זאת פעם ההורה, שגם

ישראל יצחקי שופר את מלוא לבו לתוך מלים ריקניות

באמת אינני אשם...
אצלי הכל הפוך עכשיו.
אני כהוגן מאוהב!

צועד אני כאילו שט במין חלום
בולע אספירין למרות שאין לי חום,
"לילה טוב" אומר אני תמיד ביום —

באמת אינני אשם...
ואין זה סוד אצלי עכשיו,
אג' כהוגן מאוהב!

אני מאה אחוז גורמלי בהחלט,
אולם מאז נשקה לי נערת בלט,
אני קצת מפורז אוהב ומתלבט —

זים על כל תקליט המוצא לשוק. בתנאים אלה
אין כל המרצה ליצירה מושלמת.
אולם השטח המוסיקלי אינו הצד החלש ה-
יחידי בתקליט העברי. בולטת עוד יותר חול-
שתו הטכנית: הוא אינו משתמר זמן רב,
חורק, עשוי מחומר רע.

בשטח זה עלול, אמנם, לחול שינוי רציני
בקרב, כאשר יופעל בית החרושת החדש של
חברת הד ארצי. במיפעל, אשר בו שותפה
גם חברת תקליטים אמריקאית, יותקנו מכור
נות חדשות, בעיית חומר הגלם תיפתר ב-
מידה רבה.

מספרים אפטיים

אילו היה שוק גדול יותר לתקליט אפשר
היה לשפר את רמתו. אולם ממדי הארץ הקט-
נים מעלים את מחיר הייצור וכל הטבה ב-
תנאים הקיימים, גורמת לה יסורים. במיפעל
מודפסים אלף העותקים מכל תקליט. כדי ל-
כסות את ההוצאות, חייב היצרן למכור 700
תקליטים. להלכה, מספרים אלה אפטיים. אך
לם למעשה לא תמיד קל למכור כמויות אלו.
באמריקה, למשל, מגיע תקליט בעל הצלחה
בינונית לתפוצה של רבבות, מחברו או הזמר
מקבל סכומים אגדיים. בארץ לא נמכר עדיין
אף תקליט אחד ביותר מ-14 אלף טפסים.
הממוצע הוא של אלף תקליטים ואילו שלאגר
המגיע ל-4000 מהווה סנסציה בחיי האומנות
הקלה.

רוצים להבין את השיר

הצלחתו של התקליט העברי, במידה ש-
היא קיימת, נעוצה בגורם צדדי לגמרי. היא
אינה בנויה על טיב טכני, על ביצוע מזהיר
או על זמרים מעולים, כי אם על דרישתו של
הדור הצעיר לשמוע שיר בעברית.

הדבר משתקף במספרי המכירה. בחנות
סימפונייה, בתל-אביב למשל, עלה אחוז ה-
תקליטים העבריים הנמכרים ל-50%. לפני
זמן לא רב נמכרו שם 20 תקליטים בלבד מ-
תוצרת הארץ על כל 80 לועזיים.

אותו דבר מורגש בשאר 50 חנויות התק-

בלתי-ספורות כמעט עד אשר כל צליל של
היצירה מושלם.

ואילו בארץ עומד כל העניין על רמה חוב-
בנית וארעית ביותר. חברת התקליטים מו-
דיעה לזמר שהיא מוכנה להקליט שיר חדש,
אוספת מנגנים שונים מתזמורות שונות, שו-
כרת אולם כלשהו לשעה קלה. רעיונות ה-
תימור וסיפור השירה צצים תוך כדי חזרה.
התשלום מתאים לביצוע. כל מנגן מקבל,
בממוצע, 15 לירות, הזמר הראשי בין 15 ל-
20 לירות. אשר למחבר המלים — יכול הוא
למכור את כל זכויותיו בסכום עגול (לא)
יותר מעשר לירות, בדרך כלל) או לקבל אחז-

שוב חזרה אותה תמונה. הרמקול הוצא ה-
חוצה, ההקלטה הושמעה למשתתפים. גם ה-
פעם היה ברור שהקלטה נוספת לא היתה
מזיקה. אך המשתתפים החליטו אחרת — בי-
צועם עמד בהחלט על הרמה הדרושה.

התשלום מתאים לביצוע

כל עבודת ההקלטה נמשכה פחות משע-
תיים. אפילו אם היו אלה התזמורת והזמרים
הטובים ביותר בעולם היה מוכרח התקליט
לצאת פגום. כי לא תיתכן הקלטה טובה אח-
רי שתי חזרות בלבד. להקלטה כזו דרושה
תזמורת קבועה, שמנגינה רגילים אחד לשני
ולמנצח, המבצעים חייבים לחזור פעמים

"כלה כלה, כלה כלה,
נאחל לה יחד
אושר, גיל ונחת..."

להפסיק! צעק האקורדיוניסט, שימש
מנצח לשעת-דחק. "מי זאת שם שמחאה כפ-
יים כמו קנגורו?"

המקהלה, שהיתה מורכבת משתי גנות,
מורה אחת, אחיו של הזמר ואחד ממנהלי
חברת התקליטים, הפסיקה ונשאה עיניים תמ-
הות אל האקורדיוניסט. אף אחד מחבריה
לא היה מוכן להודות בכשלון.
"נתחיל מחדש!"

המקהלה התחילה מחדש. אולם שום דבר
לא עזר. היא נשמעה בדיוק כמו שהיתה —
אוסף מקרי של חובבים, מכריו האישיים של
הזמר, שהיו מלאים התפעלות מן הרעיון ש-
קולם יונצח על-גבי תקליטים. המצב היה
כמעט-מיואש, לולא נכנסו, במקרה, צלם ו-
עתונאי לאולם הבאר התל-אביבי אשר בו
התקיימה הקלטה שירו האחרון של הזמר יש-
ראל יצחקי.

"אוי, אוי! מצויין!" התנפלו הזמר והמ-
נצח על השניים. "אולי אתם רוצים לעזור
למקהלה?"

"או לפחות למחוא כף?" הוסיף המנצח.

המשתתפים התליטו אחרת

שלוש פעמים חזרו על השיר. ואז נדלקה
מנורה ירוקה שעמדה על דלפק הבאר: סיר-
מן לשקט ולדריכות, לקראת ההקלטה. כעבור
כמה שניות נדלק אור אדום: ההקלטה החלה.

הזמר עמד בפניה אחת, שר לתוך מיק-
רופון; המקהלה עמדה במקום אחר, שרה אל
תוך מיקרופון שני ואילו התזמורת ניגנה בפ-
ני מיקרופון שלישי. בחדר-ההלבשה של ה-
באר השגיח טכנאי ההקלטה על הסרט שהס-
תובב וקלט את תוצאות המאמץ המשולש.

באמצע השירה עיקם האקורדיוניסט את
האף; אחת מחברות המקהלה צעקה, "מול
טוב!" לא בזמן. אך השיר נמשך עד הסוף.
הטכנאי הוציא רמ-קול לאולם, כל המשתת-
פים הצטופפו סביבו לשמוע את תוצאות ה-
הקלטה. אחרי כמה סיבובים בלבד של הסרט
היה ברור כי ההקלטה לא הצליחה. האנשים
חזרו למקומם. החלה הקלטה שנייה.

את התזמורות להקלטות מרכיבות חברות התקלי-
טים ממנגנים בודדים, השויכים לתזמורות שונות.
כבר קרו מקרים שהמנגנים נמשו חברה אחת, כדי
להקליט באותו יום כשכיל חברה אחרת, שהכתיבה השלום גבוה יותר.

בתופים

* עגלה וסוסה שיר לילדים שמצא חן גם
באזני מבוגרים. הצלחות אחרות: "באב אל-
וואד (6060) שחרחרות (6000).

את התוצאה אפשר לראות בפניה של רות. אחת המעריצות

באמת אינני אשם...
ואין זה סוד אצלי, עכשיו,
אני כהוגן מאוד!

הבקתי ברחוב עמוד חשמל מתאם.
נשקתי לחלבן במקום לומר "שלום",
הופעתי בפידמה במשרד היום...

את ה"היפטי הופטי",
הופטי היפטי
הופ, הופ הופצי!

שוב נראה לי העולם ורוד,
הכל מושלם ט ט טופ...
מוכן אני ברחוב לרקוד

שאנחנו מטפחים את טעמו הזול של הקהל.
לעומת זאת, אין לגי צה"ל כל התנגדות
לשירים אלה. תוכניותיו גרושות בהם, שידור
רים מיוחדים מוקדשים להם. אלא שאין
הוא משלם לזמרים עבור שידורם.

בתנאים אלה, מוכן שאין איש מחבר שיר
חוש. וגם אילו חובר שיר כזה, לא היו חב
רות התקליטים ממהרות להקליטו. למי
להן? הרי קל יותר לצלל את הפירסומה ו
הפופולריות של דני קיי, למשל, לתרגם אח
משיריו, מאשר לצאת עם שיר חדש אשר אינ
לא שמע אותו.

פי צריך לחנך

עד כאן סיפורה של תעשיית התקליטים ב
ארץ. אולם אין זו סתם תעשייה, כתעשיית
נעלים או ייצור נגינים. היא כיום גור
ממדרגה ראשונה בעיצוב דמותה של התרבו
העברית, בעיצוב אופקו ומינהגיו של דו
הגדל ליד מקלטי הרדיו. השפעתה אינה כל
תלויה בטיב החומר או ברמת התזמורת.

כל זמן שתעשייה זו תישאר שטח הפקר
ישלט בה האינטרס של היצרן לצמצם א
הוצאותיו למינימום, להגיש לקהל את הדב
הזול ביותר, הכרוך במאמץ הקטן ביותר
אולם תעשייה זו גם שימשה פעם מכשיר
חינוכי ותרבותי חשוב, החזירה את השירי
הגדולים של התקופות הגדולות בתולדות ד
יישוב. אין כל ס סה מדוע לא תמלא תפקי
זה מחדש.

הפזמונאים והמשוררים שחיברו פעם א
שירי העם, המחברים שנתנו לו את מנגינות
המלהיבות והנעלות בו, חייבים שוב לת
פוס את מקומם בו. אם לא אותם המשוררי
והמחברים, אי אחרים, אלה השייכים לדו
החדש. אולם בכל אופן אסור כי תפקידו
ישאר נחלתם של קומץ אנשים, המנותקים ל
חלוטין מערכי התרבות העברית, מן הרג
היוצרת של תרבות זו.

במקום השירים של היום חייבים לבנו
שירים טובים יותר, אמתיים יותר, מתאימ
יותר לתרבות ולנוף הארץ. על-ידי עצי
החורחה יילחמו במכת החזקיו שמתפשט
מדי יום. כי אם כבר הפך התקליט לפחנך ה
דור — רצוי שיהיה זה תקליט עברי, לא תג
ליט זר וריקני.

יימכר תקליט אחד של גיאז מקורי.
טענה זו נמצאת בפי כל הזמרים. ארבע
או חמש פעמים ביום, אומרים הם, משרד
קול ישראל שירים קלים — וכמעט תמיד
הם לועזיים. אפילו כשמישהו מבקש שיר
מסויים במהדורתו העברית, נותנים לו את
המקור. בצורה זו, טוענים הם, מפתח קול
ישראל את טעם הקהל דווקא בכיוון לתקליט
הזר, ולזמר הישראלי אין ברירה אלא לספק
את הדרישה לשיר שקול ישראל עזר להפוך
אותו לפופולרי. ואחר-כך בא קול ישראל
וטוען שהוא לא משרד את השירים שלנו
מפני שהם לא מקוריים ותולה בנו את האשמה

על תקליטתן תזויות חדשות, נושאות שם
של פירמה שאינה קיימת, מוכרות אותם כ"
יצירות חדשות משלהן.

"הרדיו מחרים אותנו"

"לא אנחנו אשמים במצב זה", כתלונן יש
ראל יצחקי, הכוכב העולה של תעשיית ה"
תקליטים העברית. "קול ישראל הטיל עלינו
חרם ומסרב לנגן את השירים שלנו. ואז אין
לנו ברירה אלא לתרגם שירים לועזיים, שהם
כבר מפורסמים ואהובים על הקהל. כי אם
נחכה עד שקול ישראל ישדר את שירינו ו"
יעזור להחזיר אותם לקהל הרחב, מעולם לא

ליטים בארץ. צעירים וצעירות נכנסים אליהן,
מבקשים לשמוע את השיר העברי האחרון.
לא שיר-לכת או גבורה, כי אם שיר שלפיו
אפשר לרקוד טנגו או רומבה — העיקר שיהיו
לו מלים עבריות, מושרות בפי זמר זה או
אחר שקולו רכש לו מקום בלבם. אין זה עניין
של אידיאולוגיה או עקרונות לאומיים: הם
פשוט רוצים להבין את מה שהזמר אומר.
בשבילם, שיר-אהבה צרפתי, מושר בפי טיגו
רוסי, נופל בערכו משיר עברי שאפשר להבין
את תוכנו — אפילו אם אין הזמר כה טוב.

ומה הם מקבלים? ב-95% מן המקרים:
שיר קובנאי, איטלקי או אמריקאי אשר מחבר
חובב צירף לו כמה מלים עבריות, דברי
הבאי לרוב, שאין להם כל קשר עם המקור
הלועזי.

גם אחרים סתרגמים

שבועות מעטים לאחר שנשמע לראשונה
שיר צרפתי מלבב, בשם "שגעוני הקטנטן",
הולבשה לו צורה עברית ורובבות אנשים החלו
שרים את "זה הסוד שלי". השיר תורגם גם
לשפות אחרות ותחנות-שידור בכל העולם
חזרו עליו בלי סוף. בכל מקום העריצו את
שירי את היצירה הצרפתית הנאה. אולם, ל-
מעשה, לא היה זה שיר צרפתי מקורי. הוא
עובד משיר קאובוי אמריקאי, תורגם לצר-
פתית, וזה להצלחה עולמית.

עתה משכש הוא דוגמה לכל אלה הטוענים
כי אין כל הבדל בין שיר מתורגם לשיר מקו-
רי. "עובדה שגם האמריקאים העתיקו מאתנו
את השיר "צאנה! צאנה!" אומרים הם. "כל
העמים עושים זאת. מדוע יהיה לנו אסור?"
אולם אין אף ארץ אחת בעולם שאחוז כה
גדול משירה החדשים מתורגמים משירים
זרים. גם בתורכיה וביוון, למשל, שרים גיאז
מתורגם. אולם על כל תקליט כזה ישנם עש-
רה תקליטים מקוריים. אם הקהל רוצה דווקא
לשמוע גיאז, מספקים לו מחברים ופזמונאים
משלו שירים הקרובים לרוחו, עיבוד תורכי
או יחני של מוסיקה זאת — לא סתם חיקוי
ריקני של תרבות זרה.

המצב הגיע עד כדי כך שחברות מסוימות
הסיקו את המסקנה ההגיונית, קיצצו את טיר-
חתן ומאמציהן עד למינימום. הקליטו יציר-
רות לועזיות מעל גבי תקליט זר, הדביקו

מקדחה זו טיפוסית למקהלות המשתתפות בהקלטות.
היא מורכבת כולה מחובבים, לרוב מכריו האישיים של
הזמר. שעה קלה לפני התחלת ההקלטה לומדים הם בעל-
פה את המלים המועטות שעליהם להשמיע במיקרופון כשעת ההקלטה.

וברינה

המנגינות נאספו ברחובות תבל. המלים בסמטאות המפוקפקות של העברית

יכול לסמן את עשרות השגיאות המזדקרות מ־ תוך יצירות אלה. אולם גרוע מן השגיאות הוא חוסר גישה לרוח החיה של השפה כפי שהוא משתקף מתוך משפטים חסרי-מבנה ומשורבלים

ברחוב, מושרות בפי אמנים שלאחרים מהם יש־ נה רמה מקצועית טובה, אלא שאיש לא סיפק להם טקסטים הראויים לשמם. אין צורך במורה לדיקדוק. כל תלמיד בינוני בכתה ח' עממית

הכל מכירים את המנגינות, רבים שרים אותן. אולם כמעט איש אינו יודע בדיוק את המלים. ואולי מוטב כך. בעמוד זה מופיעות „מיטב“ היצירות השולטות

ליאו אמורבן: הרי פשוט זה אסון

הרי פשוט זה אסון, פתאום שמחה וששון, שומעים רק כל היום: שיר זה ולא אחר!
הרי זה פשוט אסון, מכל חלון ו„שוסון“, למי שפה רק יש הוא שיר זה מזמר!

אין לאן לברוח, אין מהשיר מסתור, משתפך הזמר בלי מעצור... עכשיו זו אופנה: את שיר העונה — נרגנה!

הרי פשוט זה אסון, זה הפך כבר ל„פאסון“ מין הצלחה כזו — אני עוד לא זוכר!
הרי זה פשוט אסון, זה לא מוטל לישון, אלי! מתי מהצלחה זו נפטר?

נסים מתת'הו דריו: קסם שחור

תלויה לבנה ודולקת ופה אני לי כך בדר שט בספינה מתרחקת חיש מחופי טרינידד. לפתע תוקפני געגוע והוא מושכני שוב לשם, מה הסיבה — זה ידוע, היא כבר ספוגה בי בדם.

היה גופה שחור משחור ולא יכולתי לעצור לבי הפך לעבד לקסם השחור.

היתה היא שתורה ולוהטת כבר לעולם זאת לא אשכח, פעם אמרה לי ברטט: שוב עוד ממך לא אברח. אבל יום אחד בא הגיע והאינסטינקט שוב קרא לה, שוב היא ברחה אל אביה, שוב אל הגיוגל היערה.

דוד ביטראן: שתוק שם דובי!

למולתי נפלתי לתוך ארובה!... „שתוק שם דובי!“ אמר לי הרס"ר — הלכתי משם — לחודש מאסר!

פגשתי בבלוגיניית — היא כה חמודה — אמרתי בלבי: „דובי זו בשבילך“, אליה אני פניתי: „את כה נחמדה!“
השיבה היא ברוגז: „זה לא ענינך!“ „שתוק שם דובי!“ הן אתה ביש"מול, „אני נשואה, ועל זמנך חבל!“

בכל זאת התחתנתי בעזרת שדכן, הגה מה שהיה בסוף כל הרומן, רציתי אני בבית להיות מושל... כעת אני עומד כאן, אוכל ומבשל... „שתוק שם דובי!“ תרחץ את הכלים, אני ממהרת, ושמור על הילדים!“

הנה כאן לפניכם דובי המטובל; הייתי כל חיי מסכן וכיש"מול אמי תמיד אמרה שאני לא יוצלח; אבי פנה אלי בטון כה מצוברח „שתוק שם דובי!“ קראו לי מכל צד, „תפסיק לקשקש ותעמוד בצד!“

הייתי בבית"ספר לגאון מושלם, משם יצאתי בור גמור ומדופלם, דברו על מספרים, עניתי... תהילים, „עליתי“ בחכמה על כל הילדים! „שתוק שם דובי!“ אמרה לי המורה, „תפסיק לבלבל כבר את כל התורה!“

לגילגיוס הגעתי — הפכתי לצנחן, ממש גבור הייתי בשעת מפגן, וממרומים קפצתי על פני"ערבה,

גיטה לוקה: מי זה דופק בדלת?

זאת אהובי משמיע: (נקישות) וכך עונה לו לבבי.

מי זה דופק בדלת? (נקישות) וכו'

מי זה דופק בדלת? (נקישות) מי זה מקיש על חלוני? אין זה ברד או גשם, (נקישות) רק אנוכי יודעת מי!...

אפילו שוב אם ארדם ואהובי יקיש, את חלומי במציאות — יפה יותר אפגיש... מי זה אלי מופיע? (נקישות) מי זה מקיש על חלוני? זאת אהובי משמיע (נקישות) וכך עונה לו לבבי.

א רבים על חלוני דופקים, אבל ביתי נעול... ורק את זה אשר אהבתי, לא יפחיד מנעול. מי זה אלי מופיע? (נקישות) מי זה מקיש על חלוני?

יפה ירקוני: זה הסוד שלי

פזמון חוזר: זה הסוד שלי, כל הסוד שלי, יש בי משהו כזה... כל איש ברחוב נועץ בי עינים וחולם חלום יפה!

א לי אומרות הנערות: אפשר להתפקע, איך את שוברת לבבות. אז אני עונה: פזמון חוזר: זה הסוד שלי, כל הסוד שלי וכו' — אמר לי: חברה — מתי סוף סוף תחליטי, אזי אני לחברה. כך מלך משיבה: פזמון חוזר: זה הסוד שלי, כל הסוד שלי וכו'

א לי אומרות הנערות: אפשר להתפקע, איך את שוברת לבבות. אז אני עונה: פזמון חוזר: זה הסוד שלי, כל הסוד שלי וכו'

העם

שיעור בלי כרטיסים

השבוע היו כל אורחי המדינה, מקטן ועד גדול, עסוקים בעיסוק רציני ביותר: הם התכוננו להיות שמחים. המאמץ שהושקע בכך היה אדיר: המורות שינו את השיחורם שהיה עליהם להוציאם מן הגרונות הצרודים (אך הי רועשים) של חניכיהן; אמהות תיכננו את התחפושות לילדיהם, חשבו גם על שלהן, מעל לכל הודקה הבעיה הגדולה: לאיזה נשף ללכת? הנסיון המר לימד את הוותיקים כי רוב נשפי פורים שמחים בהרבה פחות מאשר הצפייה לקראתם. אולם הפעם, כך הח לטור, יהיו שביחים ממש.

מכיוון שבינתיים נולד וגדל דור שעוד היה ברחם אמו עת שיגיע העדלאידע האח רונה את תלאיב, ניתנה לזקנים "הזמ" נות מצוינת לבכות את הימים ההם, להניד ראש מול ח.סריכולת-השימחה של אחיהם הצעירים. ואילו הצעירים, שהיו בהחלט מו כנים לערוך עדלאידע משלהם, בזו לעובש של הקוננים, ששוב אינם מסוגלים לתכנן שימחה רצינית.

אולם על דבר אחד היתה הסכמה כללית, בינערתית ובינודרית: חייבת להיות שימחה. ראש הממשלה התפטר. המזור הוא כי החג שזכה לכבוד זה רחוק יותר מכל חג יהודי אחר מן ההוי הישראלי. פורים הוא החג הגלוי בהא הידועה. לא זה בלבד כי המאורעות המשמשים לו עילה אירעו בסזור רה, אלא שגם אופים הוא גלות מובהק. חג החנוכה מסמל מלחמת-שיחרור לאו מית נגד כובש זר. פסח בא להזכיר את הג דורים במדבר, את כיבוש הארץ. שניהם חגים גיבוריים. אולם חג הפורים רחוק כג בורה ומשאית-החופש הלאומית כרחוק ה לילה מן היום.

מגילת-אסתר עצמה גלוית לב, אינה מת ימרת כלל לשאת כתר לאומי. היא מספרת על עדה יהודית בפזורה, שאינה חולמת לו חר על קיומה הנוח כדי לקבל על עצמה אר עול החלוציות בארץ-ישראל הרחוקה. כמו יהודי אפריקה של תשי"ד, משרתים בניה את המלך באמונה, עולים למשרות גבוהות במנגנון המדינה. אחת הבנות אף מצליחה לכבוש את לב השליט.

אולם לא קל היה להיות יהודי מדינאי פי קח גילה כי האנטישמיות קוסמת לבוחרים רבים, משכנע את הממשלה לקבל את תכ ניתו. בהיעדר אמצעי התרבות המודרנית, כגון תאי-גאזים ומחנות מוות, מתוכננת ההש מדה בצורה עממית ופרימיטיבית.

אולם ראש-הממשלה לא לקח בחשבון את פיקחות היהודים. מרדכי היהודי הנושא ב גאון את שמו של האליל הבבלי מרדוך, ידע שיש רק דרך אחת להצלה: לנהל קנוניה בחצר המלך, לתקוע טריו בין המלך וממשל חו, לגרום להתפטרות ראש-הממשלה. היה זה חשבון מוצדק. המלך הטיפש נפל בפח, הקהילה היהודית זכתה שוב לשיחי

זכויות, ראש-הממשלה, וכל שאר חברי ה מפלגה האנטישמית, הוצאו להורג. המלך והתרנגול. הפזורה היהודית חיבבה סיפור זה יותר מכל סיפור אחר דוקא מפני שהוא כה נעדר גבורה לאומית: הוא התאים בדיוק למציאות הקודרת שלה. בניה, שלא יכלו לפגוע באויביהם בגלוי, מצ או סיפוק עיזק בהכאת בובתו של המן ובניו — מנהג שהשתרש עוד בימי התלמוד. מרדכי היהודי הפך ארכי-טיפוס לכל ראש קהילה יהודי, שזכה להערצת בני עדותו ה דות למעמדו הרם בחצר הפרסי. אסתר המל כה, היהודיה, שהסתירה את מוצאה כדי לזכות בלב השליט, עוררה אף היא חיבה עמוקה. חנוכה ופסח הפכו אנו מבטו של בן הפזורה אל ארץ-ישראל הרחוקה ממציאותו. ואילו פורים היה חלק במציאות זו עצמה. בחג זה היתה חובה רתית לשנות לשכרה: "חייב אינש בסומי בפוריא עד דלא בין אורור המן לברוך מרדכי". רצוי היה לאכול תרנגול לות יהודי, שסימלו את המלך הטיפש של המגילה, ואת כל המלכים הטיפשים שהרגיו את היהודים. אפילו העניים שקיבלו תרומות ממגבית פורים, היו חייבים להוציא את הכסף על אכילה בלבד. נאסר עליהם לקנות בו אפילו שרובי נעליים.

"דרכי האמורי". בני הישוב החדש ב ארץ-ישראל התענינו אך מעט בתוכן הרע יוני של החג. בראשם ניקרו זכרונות הילדות של החג העליו, בו שחו ההורים עד שנדרמו בשכרותם, כמצות הרמב"ם. הם העבירו את המנהג לארץ. מיסדי תלאיב בחרו כל שנה במלכת יופי כיורשת לאסתר המלכה, כל שנה מכנות עדה אחרת, עד שנמצא שהמניה דומה כדי לדרכי האמורי ויש לפסלו.

פורים הפך גם בארץ לחג עממי. לא היה קיבוץ או מושבה בו לא נזלקה מדורה לש ריפת בובתו של המן (שלבש, בינתים, את צלביהקס). איש לא נאשר בביתו בתלאיב, שעה שרעמו כדורי-המקק של רבבות אקדחי פח. העדלאידע השנתית הגדולה היתה רק הסיכום, הכותרת הרשמית לחג עממי שטרף את כל התחומים.

מאזירה עממית זו שרדו השנה רק שרידים מקריים. ככל שאר התופעות העממיות, הפך גם חג הפורים לענין סאלוני, הזקוק לתכ נון מדוקדק. השימחה המאורגנת, הלוכשת תחפושות יקרות והנמכרת בכרטיסים, ירשה את ההמולה הפרועה ברחוב. השנה לא יר קרו ראשי העיריות ברחוב, כמאיר דיזנגוף, אלא יסתכלו באזרחיהם מתוך מכוניותיהם. חג הפורים, שכבר עבר גילגולים כה רבים, התאקלם באזירתה של מדינת ישראל.

מפלגות

פילוסופים מעטים

בקיבוץ היה תמיד בטאון צנוע וכלבב. * רק חולים מסוכנים הורשו לשתות בפורים מים. חולים שלא נשקפה להם סכנה, היו חייבים בחובת ההתבסמות.

אות קין

"לכי למדך אחשוורוש, הוא יתן לך כסף"

משך חמש שנים הופיע כל שבוע בכמה עמו דים קטנים, ביקש לתאר את החי משקי ה קיבוץ המאוחד. כמנהג הקיבוץ, העלימו רוב הכותבים בו — אנשים מכל המשקים — את שמותיהם, הסתפקו בחתימות צנועות כ גון "יוסף כ.", "יצחק פ." או "מרים ב." מלבד מאמרים רציניים יותר על בעיות הקי בוך והארץ, בלטו בו זוטות מחיי היום-יום של המשקים, קאריקטורות מצוינות על אותו נושא.

השבוע החליט בקיבוץ כי תמו ימי-ההס תגרות. במודעות גדולות בישר לקהל הרחב כי מעתה יימכר הבטאון בקיוסקים, יטפל ב

ליץ שישראל לא תיחס לדבר כל חשיבות מופרזת. כן טען הוא שהתורכים מעריכים את עסקיהם המסחריים יותר מכל, אינם נכנעים לנציגי ארצות-ערב, הדורשים מהם להפסיק כל מסחר עם ישראל, אינם מניחים להם ל סכל את תוכנית-העבודות אשר סולל בונה עתיד לבצע בתורכיה.

בירור מפורט. מורים פושר לא שוכנע ביותר — ביחוד לא מן הדברים האחרונים. הסיבה: בידיו ובידי הנהלת סולל בונה ב חיה יש ידעות מוסמכות על הצלחת הערבים למנוע ייבוא כמות גדולה של מלט ישראלי לתורכיה (העולם הזה 853) ולסכל ביצוע חלק

משתתפי "בקיבוץ" בעיני אחד מהם *

יוסף כ., יצחק פ., וגם מרים ב.

כל בעיות המדינה והעם. ראש המספלים: חבר צעיר של משק גינוסר, שכתב לאחרונה בקביעות בבקיבוץ, נמנע מלכתוב בבטאון הרשמי של מפלגתו. שמו: ינאל אלון.

למראית עין לא היה זה אלא נסיון מוצדק של הקיבוץ המאוחד לשחק את הציבור ה כללי בבעיותיו. אולם מאחורי נסיון זה הס תתר ענין הרבה יותר רציני. הקיבוץ המאו חד, שהוא גרעין האגף הימני של מפ"ם, התיאש יותר ויותר מלהשמיע את דעותיו מ על במת על המשמר, הנתון בידי הרוב ה שומר הצעירי. בקיבוץ בא לתקן את המצב, לתת לסיעת-המיעוט במה חופשית משלה, אשר קוראה יוכל, מעתה, להשחית את דעו תיה עם אלו המ בעות בבטאון-הרוב. לפי כל הסימנים יהיה המרחק גדול יותר מאשר הקילומטרים המעטים המפרידים בין עין חרוד למרחביה.

מדיניות

התחמקות באנקרה

השיחה שנתקיימה לפני שבועיים בין ציר ישראל בתורכיה, מוריס פושר, לבין שר החוץ התורכי, פואד קופורולו נסבה על נו שא ענין ביותר: התכנית האמריקאית החד שה לברית בסחונות במזרח התיכון.

לאחר שנכשלה התוכנית להקמת פיקוד המזרח התיכון, כתוצאה מסירובה של מצרים להצטרף לפיקוד, כל עוד לא יפנו הבריטים את הסואץ וסירובן של ארצות-ערב לשתף פעולה עם ישראל במסגרת ברית כלשהי, לא אמרו האמריקאים נואש. הם פשוט החליפו את הסוס: בחרו בתורכיה כמרכז לברית בסחונות חדשה.

הבחירה היתה אידיאלית: תורכיה מקיימת יחסים עם מדינות-ערב ועם ישראל, קשורה בהסכם צבאי עם פאקיסטאן, קשורה בברית הצפון-אטלנטית ובברית הבלקנית. מערכת ה בריתות בינה לבין ארצות-ערב וישראל תה וזה את המסגרת הבטחונית המערבית במזרח התיכון, מבלי לחייב את הערבים לשבת ל צידם של נציגי ישראל.

המפתח קודם לכל. כל זאת הסביר שר-החוץ התורכי למורים פושר: אולם נציג ישראל נמנע מלהביע דיעה על התוכנית החד שה, פתח בשורת שאלות: באיזו מידה עלו לה עמדתה האנטי-ישראלית של פאקיסטאן לפגוע ביחסי ישראל-תורכיה? מהי מידת ה עבלה של נציגי משרד-החרם של הליגה ה ערבית ביחסי המסחר בין התורכים לישראל? פואד קופורולו היה נאלץ לסטות מנושא השיחה, להשיב על השאלות בזו אחר זו. הוא הסביר שפאקיסטאן שואפת לעמוד בראש ה עולם המוסלמי, רוצה לקנות את ליבן של מדינות-ערב בהכרזות אנטי-ישראליות, המ

מן העבודות של סולל בונה. לבסוף, כאשר לא נותר עוד מקום להת חמקות ולשאלות מיטיות, הבטיח פושר להע ביר את פרטי התוכנית האמריקאית החדשה לממשלתו, להיפגש עם קופורולו לשיחה נו ספה, לאחר שיקבל הוראות מתאימות.

עתה מברר משרד-החוץ את פרטי שיחתו של פושר עם שר-החוץ התורכי, משהו אותם עם תזכירים על התוכנית החדשה, שנשלחו על ידי תיאודור ("טדי") קולק, הדיפלומט הישראלי הידוע בקשריו הטובים עם חוגי המסכ"ל האמריקאי, ועל ידי ראובן שילות, האיש השני במעלה בשירות הדיפלומטי ה ישראלי בארצות-הברית. משרת-הבירור: לקבוע באיזו מידה נחושה החלטת האמי קאים להקים את הברית הבטחונית החדשה. דבר אחד ברור: אם הגיעו האמריקאים ליד החלטה סופית בנידון, לא תהיה לישראל כל אפשרות להתחמק מהשתתפות בברית, אם בכלל יהיה לה רצון להתחמק.

מזון

זהירות חמאה דנית

בסתו שנת 1953, לפני שהחלו להגיע ארצה משלוחי החמאה והגבינה האמריקאית, פרי העודפים שנצטברו במחסני-ממשלת ארצות הברית כתוצאה ממדיניותה לגבי מחירי ה תוצרת החקלאית, הגיע שיוק החמאה הדנית במחסני חברות הסקרפ השונות בארץ לכדי 5% מכלל הסחורה המשווקת בחנויות אלו. מחיר החמאה הדנית הטרייה היה 1.35 דו לאר והסטיסטיקה הוכיחה כי כל אדם שני שבידו סקרפ על סך 10 או 15 דולאר, קנה חפיסת חמאה טרייה.

בסוף שנת 195, עדיין שחקה החמאה באר חו קצב, ומשלוחים נוספים נמצאו בדרך. והנה אירע האסון: ישראל הוצפה בכמו יות גדולות של חמאה אמריקאית. חלוקת החמאה האמריקאית, במחירי האפסי של 1 ל"י הקילו, גרמה לצמצום מבהיל של שיוק החמאה הדנית, הסבה כאב ראש למנהלי חב רות הסקרפ, ששברו את ראשם בשאלה כי צד להפטר מן המלאי הבלתי רצוי שנאשר במחסניהם כאבן שאין לה הופכין.

בזיל הוזל. באותה בעייה נתקלו גם ייצרני-החלב בארץ, שהחליטו על ייצור שמ נת, תחת ייצור חמאה מקומית, שאין לה כ יום שוק. כיון שמנהלי הסקרפ לא יכלו לה פוך את החמאה לשמנת (התהליך הפוך: מ שמנת יוצרים חמאה), לא נותרה בידם ברי רה אלא להוציא לשוק את עודפי-החמאה ב מחיר שלמטה ממחיר הקרין.

* שגם הוא אינו מופיע בשמו המלא, דן גלברט.

במד'נה

בעוד שכל יתר מצרכי חברות הסקריפ נמ' כרים בשוקים לפי חישוב של שתי לירות וחצי לדולאר, וכל תנועה של סנט במחיר ה' דולאר משתקפת למחרת היום בלירה ישר' אלית, הופתעו הקונים למצוא בשבועות ה' אחרונים את החמאה הננית במחיר 1.700 ל"י, וכעבור שבוע נוסף, במחיר 1.350 ל"י, כ' לומר לפי השער הנשכח של לירה תמורת דולר.

סיבת ההיצע הנדיב : בניגוד לחמאה האמ' ריקאית המלווה, היכולה להשתמר זמן ממו' שך במחסנים ללא קלקול, הרי החמאה ה' דנית המתוקה עלולה להתקלקל כעבור זמן קצר ביותר, אם עדיין יש מי שמוכן להתפתות למחיר הוול, מוטב לו שיריח תחילה את ה' חמאה.

שידור

השיעמום לא ילך

בקרב יתקל המאזין הישראלי, אשר יפתח את מקלט הרדיו בגלי תוכנית ב' של קול-ישראל, בדממה מעיקה. סיבת הדממה : תוכ' נית ב' תבוטל כתוצאה מן הקיצוצים האחרו' נים בתקציב שירות השידור.

לכאורה לא תהיה זאת אבידה גדולה, שהרי תוכנית ב' המשודרת בין השעות ארבע ושש אחרי הצהריים, שימשה מקום ריכוז לכל השיחות וההרצאות המשעממות, המהוות פרסומת מוסחית למוסדות וגופים שונים, איפשרה למשה ("מוישי") פרלמן, האחראי על ענייני השידור, להפוך את התוכנית הר' גילה לקלה ומשעשעת.

אבל הצרה היא שהמוסדות והגופים השונים שקנו להם דריסת-רגל בתוכנית ב' של קול-ישראל לא ייתורו על זכויותיהם, אפילו לאחר ביטולה. כבר עתה נודע שחלק מן השיחות וההרצאות, המרדמות אפילו את אנגלי-הטעם, יועברו למסגרת התוכנית הרגילה, ידחקו את רגליהן של תכניות משעשעות יותר, יאלצו את המאזינים לחפש בידור על גלי תחנות השידור של קהיר, דמשק או סאלוניקי.

דת

והדרת פני רב

כאשר חזר, לפני חודשים מספר, רבי חנוך אלביץ (52), ראש ישיבת תורת אמת, ירו' שלים, משליחותו בארצות-הברית, הביא אתו ברכות ודרישות שלום מכל הרבנים הגדולים של העולם החדש. אבל הוא שכח רבי אחד — את הרב' המפורסם מלובאביץ — ולא ביקר אצלו כלל.

לזעמם של חסידיו-לובאביץ לא היה גבול. הם החליטו לסלק את רבי חנוך מהנהלת הישיבה. הם אפילו לא רצו להתחשב בעוב' זה שהישיבה נוסדה על ידי אביו. הוא קיבל פקודה מפורשת שלא להופיע בשטח הישיבה; וכאשר סירב לציית, העמידו החסידים מש' מרות מסביב לבניין, מנעו ממנו את הכניסה בכוח-הזרוע.

רבי חנוך לא זכה למרגוע אפילו בין בתלייתו. מדי פעם בפעם היה מקבל מב' רקים וקריאות טלפוניות : „אם תעז ל' תופיע בשטח הישיבה, יהיה סופך רע וכו' ו' שתי קריאות טלפוניות. בשבוע שעבר ביקרה קבוצת גברים בביתו של רבי חנוך. כאשר עזבו האורחים את המקום, מיהר הרבי להזמין שתי שיחות טלפוניות : האחת עם המשטרה, והשנייה עם רופא. שעה שהמשטרה עסקה בחיפושים אחרי האורחים הנכבדים, הכין הרופא דין וחשבון מפורט : כמה צלעות שבורות, מספר רב של חבורות וסריטות. הרבי ביקש מן הרופא להוסיף שהתנפלים הבטיחו להרוג אותו, ואף ביקשו ממנו למסור זאת למשטרה.

העצורים החשודים בתקיפת הוודו שהם ביקרו בבית הרבי, אך טענו שאין להם כל קשר עם צלעותיו השבורות, חבורותיו והס' ריטות שעל גופו. הם אכרו שהם באו לשאול מתי יש בדעתו לחלק את תבילת-המוזון ש' הוא הביא מאמריקה — ותו לא.

פורים

שתי תזמורות ולילה

(ראה שער)

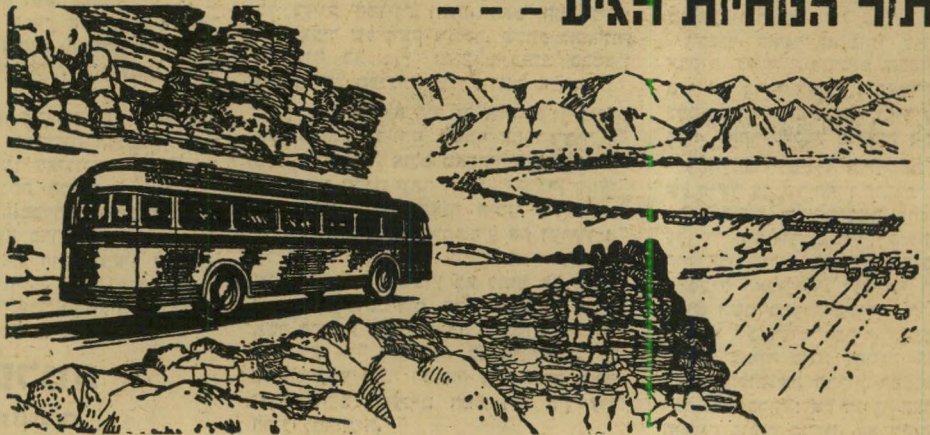
כאשר ערך העתון הארץ משאל על ה' נושא : „היש צורך להקים אוניברסיטה נפר' דת בתל-אביב ?" מיהרו הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים לתת תשוב' בה קולעת : הם החליטו לרדת השנה לתל-אביב, אם כי למטרה אחרת לגמרי — לע' דרך את נשף הפורים השנתי שלהם ביום א' הבא, באולמות בית-ציוני אמריקה.

תתגלה האות - או המלה

דרשו אגדות מפעל הגרוש והגלגל !

תור הנוחיות הגיע - - -

הידעת, כי בקוים הבינעירוניים של אגד, מהלכים רק אוטו' בוסים „ישירים" ומהירים והנסיעה בהם היא רק תוך ישיבה נוחה ? אגד מקיים מתל-אביב לירושלים — 40 נסיעות ליום, ומתל-אביב לחיפה — 50 נסיעות ליום. כן קיימים שרו' תים „ישירים" לטבריה, לגליל, חדרה, נהריה, עפולה, פרס חנה וכו', וזאת פרט לשרותים הרגילים של אגד ל-800 ישובים בישראל מדן ועד אילת. אם הנך נחפו לרגל עבודתך או עסקיך, סור לתחנת אגד ותיווכח, שכל רגעים מספר יוצאות מכוניות לכל כנפות הארץ.

אגד

(א.ש.ד.)

איוניר

רחוב אלנבי 31. תל-אביב

בית מסחר לבעלי הטעם

מבחר גדול של כל סוגי

ההלבשה לגבורות ולגברים

איכות ממדרגה ראשונה
שרות אדיב ויעיל

מסעה של בין גושי הקרח

לאחר מכן הופיעו שתי מכוניות משא, מהן זינקו כ־30 חיילים רוסיים, אורח אחד ופקידה חמודה ששימשה כמחנכת לנאגלית רהוט.

העובדים, כולל רבי-החבל, נדחקו לחדר האוכל שבפתחו הוצב זקיף. במשך שלוש שעות החיפוש ירבה הפקידה בחדר-האוכל ונכודה בתפוחי זהב. נסים שנעץ בה מבט מעוניין במשך כל זמן שהותה, נשבע כי ריא "אכלה בעדינות 10 תפוחיזהב, תפוז אחד תפוז. כנראה שזה יקר אצלם." נסים מוסיף כי יתר הבחורות שראה היו מגושמות מאוד, מכיוון שהן עסקו בעבודות קשות כגון נהיגת מנופיהנמל, התקנת ארגונים וכדומה.

תפוחיזהב הגיעו במצב מצויין ופורקו

את כל הסמרטוטים שמצאו עד שרגליהם למשל, נראו כרגלי פיל."

כלא צף

חמישה ימים שימש להם מקום מעגנם כלא צף בחלל לבן. שחפים אמנם נראו בסביבה, אך כל נפש חיה אחרת, כולל ה"גוף המתכתי המכונה בשם "שוברת-קרח", לא נראתה באופק.

ביום השישי הבחין הצופה כי הקרח זה וזאת כתוצאה מסערה קלה שהיתה בסביבה וגרמה לתזוזתם של המים אשר תחתיו. רב החובל לא איבד הרבה זמן: בפניה חדה נכנסה האנייה לאחד הבקיעים שנחתה, פיל-סה את דרכה בכיוון לאיסטנבול.

כשהפליגה א/ק כנרת לאודסה, ב־27 לינואר, לא נחשב הדבר למאורע היוצא מן גדר הרגיל. ואכן: מסעות אל הדוב הרוסי פסקו מלמשש מקור להתלהבות, הפכו דבר שבשיגרה אפילו בישראל.

כעבור ימים מספר, משהשליכה כנרת את עוגנה במימיו הרדודים של נמל איסטנבול, קיבלה ידיעה מאודסה (דרך חיפה), אשר פתחה מסע הרפתקאות בן 20 יום: ישנה אפשרות להתקדם רק עד למרחק 50 מיל מאודסה כיוון שהים מכוסה קרח.

לא היתה ברירה אלא לחכות להודעה על העלמו החלקי של הקרח. התוצאה היתה עצבנות גוברת והולכת של המלחים, שלא הורשו לרדת לחוף. לאחר ארבעה ימים הודיע לפתע רב החובל כי הם יורשו לרדת, כשבכים כל אחד מהם 15 לירות תורכיות (12 ל"י). כמובן שהשמחה היתה רבה: ה"שחיה והאכילה נערכו כדת וכדין בחדר האוכל, חליפות הטיוול כבר הוכנו, כשנפלה עליהם ידיעה שנייה כרעם משמים: "יש להפליג מיד!"

צלחות לבנות

ההפלגה בים הסוער לא היתה מן הנעימות ביותר, במיוחד כאשר הגיעה האנייה למרחק 50 מיל מאודסה. כאן החלו להיראות "צלחות" לבנות צפות על פני המים ככל ש"כנרת" התקדמה נצטופפו הן יותר ויותר, עד כי הפכו לגושי-קרח גדולים בעובי של 50—75 ס"מ.

מכיוון שמשטח האנייה היה מורכב בסך הכל מ־800 טון תפוחי זהב ו־50 טון בנות, לא היתה שקועה ביותר במים. במצב זה היתה סכנה לשבירת המדחף; ואומנם, משי התקדמה האנייה שני מיל נוספים, פקד רב חובלה להפסיק את עבודת מכוניותיה. הקרח שהובקע בקושי, מיהר להתאחות כאשר כנרת נעצרה בתוך משטח לבן, סדוק קמץ, מבלי יכולת לנוע קדימה או אחורה, כשגושי הקרח לוחצים בכח רב על דפנותיה השחורות-חלודות.

בקשר אלחוטי שקיימה כנרת עם אודסה, ביקש רב החובל את עזרת האנייה שוברת הקרח, קיבל הבטחה שהיא תשלת. המלחים המשיכו בעבודתם, "בילו" את זמנם הפנוי במדידת חוקם של גושי-הקרח. קורות עץ כבדות שנורקו עליהם חזרו ב"פגיעה מעלה, ולא גרמו אף לסדק קל ב"יותר. "פשוט התהלכנו עליהם" מספרים הם.

כמובן שהקור הציק להם מאוד, ביחוד לאלה מהם שנולדו בארץ ולא זכו בחייהם לטבילה הגונה בקרח. מספר נסים בקיש אחד מהבלתי-מוסרים: "ידי ורגלי קפאו אפילו חמש פרוות לא עזרו לי. החבריא עשו צחוק וסיפרו לי שכדאי לשפוף עליהם מים חמים.*** עשיתי זאת והתוצאה היתה: כאבים עצומים. אבל האחרים שמו עליהם

* הפלגה רגילה מאיסטנבול לאודסה נמ" שכח ארבעה ימים.
** בפעם הראשונה לאחר 20 שנה, כולל חופי רומניה ובולגריה.
*** לאמיתו של דבר, צריכים להשתמש במים קרים.

עתה עוסקים הסטודנטים הירושלמיים ב"אולמות טרה סאנטה וראטיסבון, בבתי-הקפה של עיר הקודש וברחובותיה, בנושא אחד ויחיד: נשף הפורים והתחפזות שהגן חיבה.

קבוצות מיוחדות של צעירים דברניים ו"צעירות יפות-תואר, ירדו לתלאיבי למלא משימה מיוחדת במינה: לגייס את מיטב הכוחות האמנותיים של המדינה להשתתפות בנושף.

התוצאות עלו על המשוער: מיטב אמני ישראל התנדבו להופיע בנושף. בתוכם חנה מרון וספי ידון, אנשי התיאטרון הקאמרי, שייקה אופיר וזיוה שפיר מהפאנסומיחה, להקת הקנקן של דוד-הימי, הרקדנים התימנים של ליל-הלילה, והליצנים של הזירה-הטרון.

אולם המאורע המרכזי של הנושף יהיה בחירת מלכת היופי והתחפזות הטובה ביותר.

אמר איתור גלויץ, אחד האחראים לאירגון הנושף: "למדנו לקח מגשפים קודמים. ה"פעל ממכור 400 כרטיסים וזיגים בלבד, נאסף למשתתפים לנוע באולמות ברוחה".

ספרות ואמנות. בין הסטודנטיות ה"עוסקות בהכנות לקראת הנושף היתה גם תלמידת השנה הראשונה של הפאקולטה ל"מוזיקה, יהודית קורן (ראה שער), והז"בת-השיער וירוקת-העיניים.

על אף היותה תלמידה מתחילה (היא בח"ר בספרות האנגלית כמקצוע עיקרי), מיהרה יהודית להתערב בחוגי-הסטודנטים וב"להקת הדרמטיות של ירושלים: היא אהבה את התיאטרון והבאלט לא פחות מן הספרות האנגלית.

כאשר עזבה היא את תלאיבי, עברה ל"ירושלים, הצטרפה מיד לתיאטרון החובבים מסך, השתתפה בתפקיד חשוב באחת מה"צגותיה האחרונות, אל"ף בית (העולם הזה 854).

"אני חוששת שהנושף יעסיק אותי ביותר", אמרה יהודית יפת-העיניים, "אבל אני מקווה שאבלה בנעימים. מיהרה לרשותנו עומדים שלושה אולמות גדולים, שתי תזמורות — ולילה שלם!"

רכי חיים

הנוצריה לא התנצרה

בשבוע שעבר נכנסה נערה בלוגית, שחורת-עיניים, חרומת-אף, כבת 14, ל"תחנת-המשטרה המרכזית, ירושלים, שאלה למקום המצאו של פטר אנטונוב, עוזב את חיפה לפני ימים מספר, בדרכו לירושלם. היא אמרה ששכנה מריה קוזרוב, המש"טה ידעה את מקום המצאו של פטר: היא עצרה אותו כחשוד בחטיפתה של מריה. הנערה נעצרה אף היא והוריה נתבקשו לבוא לקחתה.

מריה פרצה בככי, הכריזה שהיא מסרבת לחזור אל הוריה, המכים אותה מכוח רצח שופכים עליה נפט. "פטר לא חטף אותי. ברחתי מבית הוריי ובאתי אליו, מפני ש"הוא נהג בי יפה." דברים אלה התאימו ל"עדותו של פטר עצמו, והשוטרים ביקשו מן הנערה לגולל את כל פרשת חייה.

חיים ללא רבש. אביה של מריה, סימיון קוזרוב, נסחף אל חופי-ארץ-ישראל על ידי הגלים האדירים של המהפכה הרוסית. הוא היה בחור עליון וקל-דעת, מיהר ל"הסתגל לחיים בארץ המובטחת, אף כי לא היו בה כל חלב ודבש. במהרה פגש בנערה חמודה וישמה שרה. העובדה שהוא היה נוצרי והיא יהודיה, לא הטרידה אותו ביותר. הם באו בברית-הנישואים, עזבו את יפו, עברו לעיר העתיקה בירושלים. מריה נולדה להם לפני 14 שנה.

עד לפני חודש ימים ישבה מריה בבית הוריה, למדה בכיתה הששית של בית-הספר הירושלמי לבנות. היא אהבה ל"בצל העצים של גן-ביתה, לעיין בספרים ש"הושאלו לה על-ידי שכנה הבלוגית ויפה התואר, פטר אנטונוב (28), מיסיונר של כתיבה-בפטיסטים.

הוריה של מריה התנגדו בכל תוקף לפ"גישות בתם עם המיסיונר, פנו לפני חודשים מספר למשטרה, האשימו את פטר במעשים מגונים. פטר נעצר, שוחרר מחוסר הוכחות,

* כת נוצרית-פרוטסטנטית, נוסדה במאה ה-17 באנגליה ל ידי ג'והן סמיט. בני-הכת מוגישים את קדושת-החניך, מאמינים שכל אדם צריך להיטבל פעמים מספר בחייו, לא רק בתינוכות.

שוברת הקרח הרוסית, "טורופ" מצוידת מסיפון א/ק "כנרת" הבנונת הוטלו הימה

מיד. לפי דבריו של רב-מלחים מנדל רולנ"שטיין, שזו לו ההפלגה השנייה לאודסה, "היתה קבלת הסחורה הפעם הרבה יותר קלה מאשר בשנה שעברה."

אבל זה לא הפריע לרוסים לסרב לקבל את משלוח הבנות שהשחירו מהקור ו"התקשו כאבן.

לאחר בילוי בבתי-השעשעים השונים ב"עיר, כולל בתי קולנוע (שהציגו סרטים עם ובלתי תעמולה), בהם סקרו התושבים בתמהון את תלבושתם הקלה, הפליגו הימאים חזרה לישראל.

הפעם לא היו זקוקים לשוברת-קרח. ב"בט האנייה היה מונח מטען פחם בן 3000 טון, שהשקיע את המדחף במים. משיצאו את שטח הקרח הקטינו את משא האנייה: 50 טון בנות קפואות הושלכו למים, צפו בין גושי הקרח הקטנים.

השובע חזרה כנרת לישראל. את פני ה"מלחים קיבלו, מלבד פקידיה-המכס, שמיים בהירים ושמש זורחת, אשר רמזה על הת"קרבית עונה, בה קשה להשיג גושי קרח, ביחוד כשהם מוקפים בנות.

הפעם הורשו הימאים לרדת לחוף עם ה"סכום שהובטח להם קודם לכן, כיוון שמטרת הנסיעה לא היתה ברורה.

כעבור יומיים הגיעה פקודה להפליג שיב. רב-החובל בחר הפעם בכיוון נסיעה שונה, שכלל תחנת-ביניים, וכשהגיעו למצב בו לא יכלה האנייה לנוע, בגלל גושי הקרח ש"הקיפיה, נשארה להמתין לשוברת-הקרח, ב"חברת שתי אניות-דלק רוסיות שעגנו לידה. ואמנם בחשכת הלילה ראו הימאים נצנוץ אור, שנראה ככוכב הולך וקרב. היו אלה ארותיה של א/ק טורופ, שוברת-הקרח בת שתי הארובות, העשויה פלדה.

מעתה הפך המסע לרגיל, באופן יחסי. טורופ חתכה את הקרח כסכין החותכת ב"חמאה, ושלוש האניות נעו בעקבותיה. כעבור זמן קצר נראתה אודסה באופק. נמלה היה גם הוא מוצף קרח, שבתוכו עגנו אניות-משא רבות ב"פנויות" שונות, כשביניהן נעות שוברות-קרח נוספות.

הפקידה זלזה תפחים

אחרי יום עגינה מחוץ לנמל הוכנסה כנרת פנימה והופנתה לרציף הראשי. דקות מספר

אתם; אולם הם נאלצו לחזור לירושלמה בלעדיה. בדרכם לתחנת-הרכבת, זינקה מריה לתוך ההמון הצפוף ונעלמה מן העין. ה"הורים מיהרו לפנות אל המשטרה, בבקשה למצוא אותה ואת חוספה.

הבקשה היתה מיותרת: לפני שבוע בא פטר לירושלים, להסדיר כמה מענייניו. הוא לא הופתע כלל כאשר נעצר על ידי המש"טה. כאשר נשאל למקום המצאה של מריה, אמר שהיא רצתה לשוב למנוח, אך הנגזרות סירבו לקבלה. הוא נתן לה מקלט זמני ב"ביתו. הסביר הוא: "עשיתי מעשה הומאני בהצילי את הילדה מידי חיות-אדם. אני מכיר אותה מילדותה, ואני יודע עד כמה סבלה בבית הוריה." מריה אישרה את דבריו: "הוא היה לי כאב."

כאשר באה האם לקחת את מריה הביתה וחזרה על טענתה שיש ברצונה לתת לה חינוך יהודי, גילתה הנערה שהיא והוריה

עזב את ירושלים ועבר לחיפה; וחודש ימים לאחר מכן נעלמה מריה מן הבית. שרה קוזרוב התרוצצה כמנסה יהודי ל"משנהו. היא היתה משוכנעת שהמיסיונר הצעיר חטף את בתה, טענה שהיא רצתה לתת למריה חינוך יהודי.

המוסדות השונים פתחו בחקירות, סיימו אותן חיש קל: מריה נמצאה במנזר נוטר דאם, חיפה.

הנזירות וזיתרן. דומה היה כי פרשת ילדי פנילי, שנחטפו על ידי נזירים צרפתיים, תישנה במהדורה ישראלית. אולם כאשר באו ההורים לחיפה, מסרה להם א"מ-המנזר את מריה ללא כל התנגדות, אמרה שפטר אנטונוב הביא את הנערה למנוח, הציג אותה כאחותו וכנוצריה, ביקש מן הנזירות לספל בה.

ההורים הודו לנזירה. לקחו את מריה

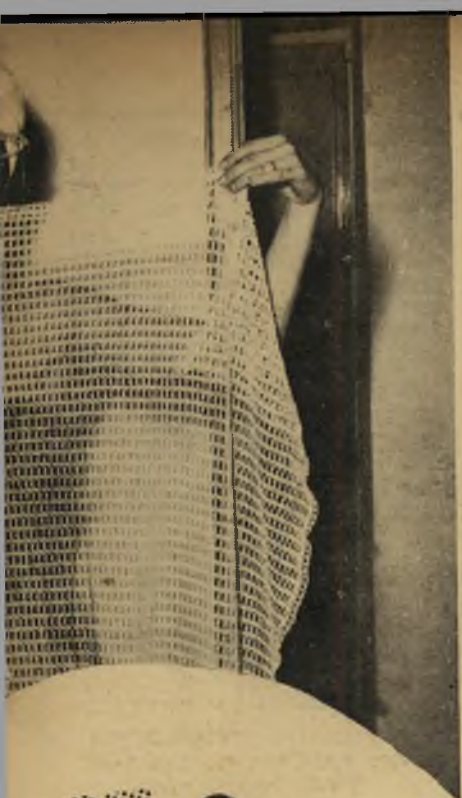
ונסבלו לנצרות עוד לפני שנים רבות. היא לא הסכימה לחזור הביתה, ביכרה להישלח לחוה של עליית-הנוער, הרחק מירושלים. פטר אנטונוב עצמו שוחרר, יצא לחיפה, ישתדל שלא לבלא יותר תפקיד של אב ל"נערות תמימות והסרות-מגן, אפילו אם הן נוצריות בסתר.

משטרה

אצבע החוק

עובדה ידועה היא שבארצות רבות נא"לצת המשטרה, מדי פעם בפעם, לזיז עוב"דוה, כדי להביא לידי חיובם של פושעים בבתי-המשפט, להראות לאזרחים את מלוא אורכה של זרוע-החוק.

בישראל לא היו מקרים מסוג זה ידועים כלל עד השבוע שעבר, כאשר אילץ עורך-דין (המסד בעמוד 12)

פארים
דרוש מעט מאד כדי להיראות בדיוק כמו נערה
שרק עכשו יצאה מקברט פריסאי. כותונת
הסריקו של תאח הצעיר יוצרת את האווירה,
צעף כלשהוא הקשור לצומאר וחצאית הדוקה ומבריקה, למעשה
חתיכת בד קשורה בחגורה, משלימים את התחפושת האפאשית.
משמאל: רקדנית הודית; טורבאן תכשיטים ומכנסי פידמה.

אניה שני

בעיית ההתחפשות
בפורים היא בעייה
נצחית: כל שנה צריך
לפתור אותה מחדש.
ישנם אנשים שבחרים
בפתרון הקל, פונים ל-
חנות-אופנה. אחרים
בוחרים בפתרון קי-
צוני, שני מוותרים על
התחפשות. אולם הרוב
צריך למצוא פתרון כי-
כוחות עצמו: ערבים

פראיים, קאובויים אמריקאיים, פרוצות פא-
ריסאיות ודמויות תניכיות מצופפים יחד כי-
דירות קטנות ובאולמות ציבוריים, מציגים
את מאמצייהם בפומבי. ישנם גם כאלה ה-
משאירים את ההתלטה עד היום האחרון.
אליהם מכון עמוד זה.

העולם הזה פנה לתופרת אניה שני.
של תיאמרון "הבימה". שתיתן עצות לקור-
איו מה לעשות אם הגיעה שעת הנשף ואין
עדיין תחפושת מוכנה. התנאי היחיד שהע-
מידה המערכת היה: את התחפושות יוכל כל
אדם להכין לעצמו, ממה שיש לו בבית.
ומבלי לבזבז כסף חסן. אכן, על כל עשר
התחפושות המתפרסמות כאן הוצא סכום
של פחות מלירה אחת. לקנות צעצועים וקי-
שומים קטנים. את השאר אספה התופרת
מחפצים שהתגלגלו בדירה. הקורא יכול ל-
השתמש בדוגמאות אלו כפי שהן מופיעות.
אולם הוא גם יכול להשתמש בהן כחומר
גלמי, כקדש קפיצה אשר ממנו יפליג לתקו-
פות ולעולמות רחוקים - הממונים כולם כי-
חפצי הבית אשר בדירתו הוא.

לנשים צעירות תמיד

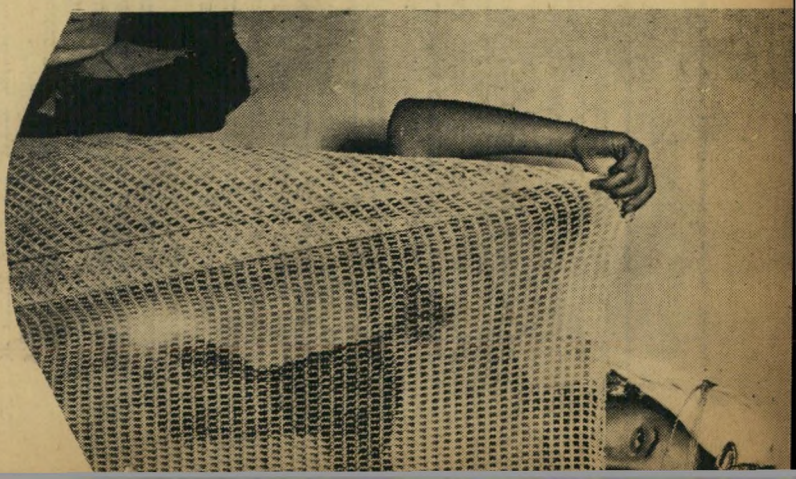
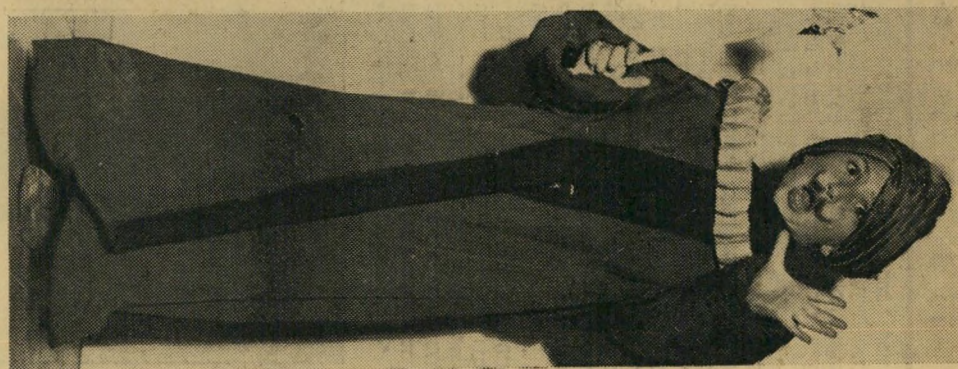
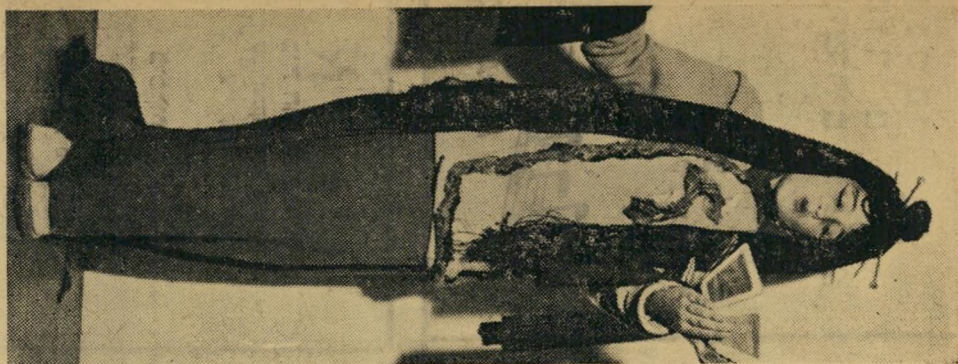

השמלה היווניה הזאת משמשת בלילה סדין.
סיכות אחדות וחגורה פשוטה הופכות את
הבד הלבן לכליל האופנה היוונית של הימים

אתונה

מגנינות הוואי ומקצב ההולא-הולא יכולים להיות
שלך בקלות. קחי בד משובץ או פרזוני, קשרי
אותו סביב למותניים בכל צורה שהיא, בצירוף

הוואי

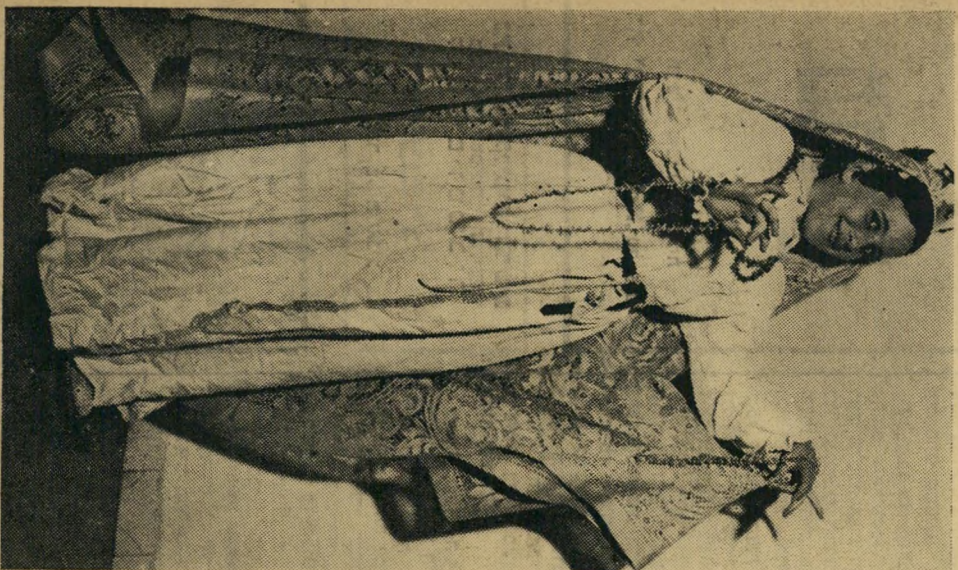

מינה
השמלה היא שני מטרים של בד לא תפור, ה' מעיל הוא אפורה הפוכה, אליה חוברו קטטים של קטע בד צב-עוניים, כדורית הפיטר היא חלק מן ה' צעף השחזור הארוך, בו נעוצות מטרגות.

אינדיאני
הפידמה של אבא, החולצ' צה הצבעונית ב' יומר, כמה נוצות, גרן מקוטון וקווים של קרם על פנים הופכים יד זה ל' ראש' שבת אינדיאני, נוצות — באטלי.

קוסם
המעיל הישן של אמא, הפוד על צד הפנימי, כדי שהשכנות לא יכירו אותו. השאר פשוט מאוד: טורבו מצעף' משי עבה, שטפ מסולסל מפוסט ושרביט' קטנים בכמה פרוטות, מחנות צעצועים.

לינדים מגיל 7 עד 70

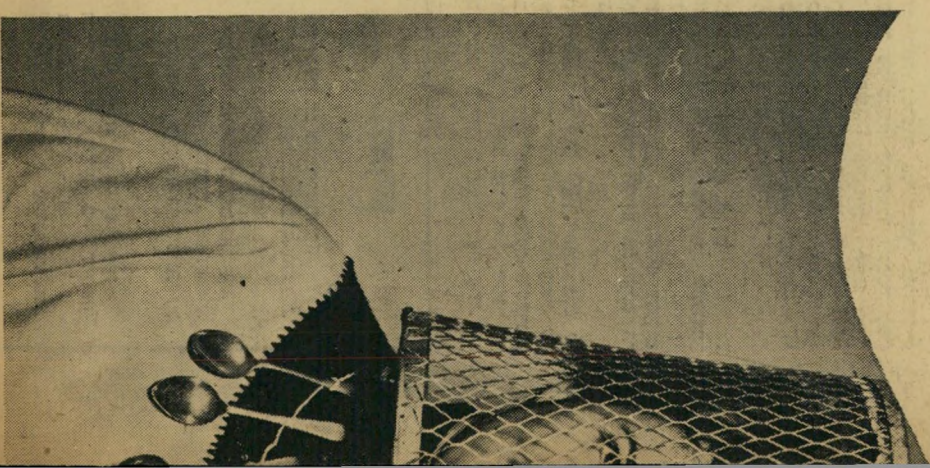

זוהי תלבושת מפוראת יר' חר: כותנות' תלילה של אמא, העטוריה ממש, תמפה

אסתר המלכה

חלקי' היסוד של תלבושת זו הם: בד לא תפור, וילון החלק' העליון של מנורת' שולחן, שי'

חיל' רומאני

כנסי
פורים
מוצלהים

רוקרים
לצילוי
תקליטי

אופיר

בית חרושת לביסקוויט
שכ' התקווה, רח' ג'א מס' 6
ע"י קולנוע, התקווה

ביסקוויטים ותופנים

מכל המינים
איכות מעולה
מחירים נוחים

דרשו אך ורק תוצרת, אופיר

התחפש למדרכי
התחפש להמך
עלים מבריקות
זהו הזמן

מבריק

תעשייה כימית ישראלית

רח' ינובסקי 13 ת"א, טל. 4035

נתקבלו תקליטים חדשים
משאלים פטפונים ותקליטים
לנשיים ומסיבות

גינצבורג

רחוב ברנר 2, תל-אביב

צינקורפיה

י. רינדזונסקי

רח' הקישון 6 תל-אביב

גרופות

הן - דומם - צרונים

(המשך מעמוד 9)

ישראל היק את השטר, יהודה מיכלסון, המעיד במשפט החשודים ברצח שומרי-הלילה דיפואל, פינקלשטיין, להוציא מסיו גילוי מפתיע. השוטר מיכלסון הודה שהוא זיין את טביעות האצבעות בדין-חשבון שמסר למטה הארצי של משטרת-ישראל, כדי לאשר את חיובם בדין של בוריס קירקטאדזה ואלימלך בן-יעקב, החשודים ברצח.

מיכלסון נימק את הזיוף בטענה שמראה השומר הנרצח זינעו אותו קשות, עורר בו תשוקה עזה לגרום להעישת החשודים: "מסרתי טביעות אצבעות לממונה על הזיהוי, בטענה שאם הטביעות האלה הורדתי מן האקדחים, טענתי שהטביעות הן של ה"נאשמים מספר 1 ומספר 2."

הפניגור לא האמין. מיכלסון הודה כי בהיותו דבר הזיוף לקצינים הגבוהים של משטרת-ישראל, הועמד הוא לפני בית דין משמעתי של המשטרה, הורד מדרגתו כמל לדרגת שוטר פשוט; אולם הוא נשאר לשרת במחלקת טביעות-האצבעות כממונה. כאשר החל ערר-דין היק ללמד סניגוריה על שני הנאשמים ברצח, נראה לו סיפורו של ערר-המדינה, צמרי, חלק מדי מכדי להיות אמיתי. אבל העדות בצירוף עם טביעות-האצבעות — ההוכחות הטובות ביותר אשר יכולה התביעה להגיש לבית המשפט — כמעט והפכה את כל הפרשה לאבודה.

בתחילה לא הטיל היק כל ספק באמיתותו של טביעות-האצבעות. אפילו כאשר נודע לו על דבר הזיוף (כתוצאה מחקירה פרטית מדוקדקת) סירב הוא להאמין שהחוק הישראלי מסוגל להשתמש באמצעים פסולים, כדי להאריך את זרועו. הוא לא האמין בכך, עד אשר נשבר מיכלסון בחקירה וסיפר את פרשת הזיוף כמו פיו.

הייק המשיך לחקור את השטר, שאל אותו אם הוא זיין את טביעות-האצבעות בפקודת הממונים עליו. מיכלסון הכחיש זאת בכל חוקי, ועורר-הדין הרפה ממנו.

כאשר הצדיע מיכלסון לשופטים ועומי-הפנים וצוב את אולם בית-המשפט, פלטו שני הנאשמים ברצח השומר אנתה של הקלה.

משפט

ריסוק איברים

במשך השבועיים האחרונים הצטופף ב"אולם בית-הדין המחוזי, חיפה, המוני-אדם, אשר כמותו לא נראה מאז משפטו המפורסם של חיים שמחון.

על הוכן העדים עבר מצעד של 40 עדים, בתוכם אנשי-משטרה רבים, בראשותו של ראש הלשכה הפלילית בחיפה, זבולון בויס. לפני הדוכן, על הרצפה, נעמדו חפצים שונים: סטיח רחב-מידות, מיטת-ברזל, קופסת פח ובתוכה גולגולת אדם מצהיבה.

כל התכונה הזאת נערכה במטרה לברר את הקשר בין שני הארמנים, ואהה מדרה, סיאן ובודרוס קשישאן, שישבו בתא הנאש-כים תחת משמר מזוין, לבין הטרסגניה שהתחוללה בליל ה-22 למרץ 1952, בבית הישן מספר 97, ברחוב יפו, חיפה תחתית. הפרשה החלה כאשר הודיע אחד מדירי הבית למשטרה על העלמה של שכנתו, הי כובסת היתנית המזדקנת, מריה קריוקה. הי משטרה פתחה בחקירות, חשדה למן הרגע הראשון בדייר-המשנה של מריה, הסנדלר ואהה מדרוסיאן.

בשעת החקירה הזו ואהה שהיחסים בינו לבין מריה קריוקה היו מתוחים, טען: "היא רצתה שאשא אותה לאשה; אולם סירבתי, מפני שהיא היתה יכולה להיות אמא שלי." כן סיפר ואהה שבלייל ה-22 למרץ 1952 התקוטט עם מריה, "כרגיל" — ולמחרת בי בוקר יצאה מן הבית לבלי שוב.

את מציאותה של חליפה מגואלת בדם בחרו הסביר ואהה, באמרו שהיא שייכת לחברו בודרוס קשישאן, תושב עכו, שהסי-הבן בתיגרה בבית-מרוח, החליף את בגדיו המוכתמים בדם בדירתו.

מזוודה מצהינה. אל עובדות אלה צורפה עדותו של דייר בית סמוך, שטען כי בליל ה-22 למרץ, שמע צעקות בוקעות מדירת ואהה, ראה בחדר המואר גוף שרוע על מיטה, אדם אחד חובט בו ואדם שני ניצב לידו. אולם כל זה לא היה מספיק כדי להביא את ואהה לדין כנאשם ברצח.

תיק-החקירה נשאר פתוח, החל מתכסה אבק, חיכה לגולל, הגואל הופיע בדמותו של ראש הצופים הערביים בחיפה, שטייל עם חניכיו במורדות הכרמל, מצא בפתח

"בשר כבש עטוף בסמרטוט צהבהב." המש-טרה פתחה בחקירה, גילתה שהמזוודה הכי-לה חלק אמצעי של ג'אף אשה, עשתה חישוב פשוט, הגיעה למסקנה שחלק הגוף שייך למריה קריוקה הנעדרת.

ראש כבוד מים. התיק נוער מן ה-אבק, ואהה ובודרוס נעצרו כחשודים ברצח. בודרוס, נמורה-הקומה וקמטה-הפנים, פתח את פיו כמעט מיד, סיפר שראה את ואהה מכה את מריה בפטיש ומנחת אותה לנתחים בעזרת סכין-הסנדלרים שלו. מאוחר יותר הולך בודרוס את השוטרים אל בורה-מים של חצר ביתו בעכו, עזר להם לגלות את שאר אבריה של מריה, כולל ראש, שהרקיבו ווצטמקו שליש אורכם.

שונה לגמרי היה סיפורו של ואהה. הוא כיפר שבלייל ה-22 למרץ נסדר בבודרוס, הלך לשותות בבית-מרוח. כאשר חזר לחדרו מצא את בודרוס ניצב ליד מריה המוטלת בשולית דם. בודרוס הרגיע אותו, אמר: "אל דאגה. נקמתי את נקמתך. אסור ל."

נאשם מלכיאל רינוולד

"שוטרים!" — אמר תל

בפני שופטי בית-הדין המחוזי, בראשות השופט יעקב אזולאי, עמדה בעייה חמור-רה: כיצד לקבוע אם אמנם בוצע הרצח על ידי שני הנאשמים? ואם בוצע על ידי אחד מהם, מיהו?

לבסוף הגיע בית הדין למסקנה כי ואהה היה המניע לרצח, וכי בודרוס (שהגן טבח לפי מקצועו ובקי בניתוח איברים), לקח חלק פעיל בהריגת הכובסת. לאר מסקנה זאת השתמש השופט אזולאי, זו הפעם הי-ראשונה, בתיקון החוק הפלילי המבטל את עונש-המוות, חרף את דין הנאשמים למאסר-עולם.

בודרוס היה נרגש: "בחיי שלא עשיתי כלום!" קרא בבכי מר. ואהה החסון ואפור המראה שישב במשך כל זמן המשפט כי דג קפוא, היה שקט גם עתה.

משנסגרו האזיקים על ידיהם ורגליהם, הובלו השניים למקום בו יוכלו, אולי, לעי-סוק במקצועותיהם: האחד, בהתקנת סוליות עור לנעליים ישנות, והשני בביטור בשר במטבח. אבל הפעם יבואו העור והבשר רק מגופם של הולכי על-אברע.

גרינוולד עשה את שלו

בשבוע שעבר, התכונן הקטיגור גבה הי-מצח, הלבוש שחורים, אמנון תל, לשלוח שוטרים לאסור את מלכיאל גרינוולד, אשר אחר להופיע למשפט, בו נאשם בהוצאת דיבה על ד"ר ישראל קסטנר (העולם הזה 845 ואילך).

לנתחותו של גרינוולד בבית-המשפט לא היתה כל סיבה נראית לעין: הוא נשכח לגמרי. אותו יום לא יישבו על ספסל-הנאשמים לא הוא ולא קסטנר, אלא הסוכנות היהודית והנהלת ההסתדרות הציונית. אותה שעה כבר חגגה הפרשה מן הגבולות המצומצמים של סכסוך קסטנר-גרינוולד, הפכה למשפט של תקופת-שלמה.

"במדי נספח מסחרי קיסרי מלכותי אנטט"

לאחר שנסיימה חקירת שחיר-עורב של קסטנר על ידי הסניגור, שמואל תמיר (העולם הזה 855), חקר אותו תל חקירה חוזרת בי-משך יומיים רצופים, נתן לו הזדמנות לי-הבהיר כמה וכמה נקודות של הפרשה. קס-טנר היה עדיין חלש אחרי הסערה; אבל הוא הצליח לישר כמה הדורים משפטיים, ירד מעל דוכן העדים בצעדים מלאים בטחון, ממש כמו בימים הראשונים של המשפט.

עובדה שנשכחה. העד החדש, אשר חשיבותו הוכרה על ידי תל ימים רבים למפרע, היה פרופסור בנימין אקצין, ראש הפקולטה למשפטים של האוניברסיטה הי-עברית והמזכיר לשעבר של המחלקה הפולי-טית של המפלגה הרבציוניסטית. הוא הוזמן על ידי תל לא כפרופסור, אלא כחבר הנוועדה לפליטי מלחמה ומומחה להצלת יהודים.

בחקירה הישירה שנמשכה יום שלם, התי-אמן תל לאלץ את העד להודות שהמשי-א ומתן של קסטנר עם הנאצים היה פוזדק בהחלט. אולם הוא שכח עובדה רבת חשי-בות: אקצין, שהגן כיום חבר המפלגה הי-פרוגרסיבית, היה פעיל בוועד העברי לשיח-רוד האומה, בהנהגת הרבציוניסטים הלל מוק ושמואל מרלין, עוד בטרם הצטרף אל הנוועדה לפליטי מלחמה.

עובדה זאת נתנה בידי שמואל תמיר קלף חזק, כאשר החל הוא לחקור את פרופסור אקצין, עוב את קסטנר לנפשו, השתדל להפי-לות את הפרשה כולה לרמה היסטורית, להרי-כיה שלפעולתו של קסטנר במסגרת הסוכ-נות היהודית אין חשיבות, מאחר שהסוכנות עצמה אשמה לא פחות ממנו בהשקת הי-טראגדיה של יהדות-אירופה.

הסוכנות חששה. תמיר טען שהי-סוכנות היהודית יכלה לשלוט בארץ-ישראל רק באחירה שקטה. על כן חששה היא לפרסם את העובדות האמיתיות על השמדת יהדות-אירופה, להסתגר בצרות עם שלטונות הי-מנדט. ראשי הסוכנות היהודית ידעו היטב שגילויים מסוג זה יגבירו את פעילות אצ"ל ולח"י, חששו שהבריטים יסילו עליהם את מלוא האחריות למעשי-הטרור.

גם בת-לארץ לא רצו מעצמות-המערב להניח לאורחיהן לגרור אותן לתוך מערב-לת הבעייה היהודית. "ואף על פי כן," הכריז תמיר, "רק גילוי העובדות האמיתיות במלואן היה מסוגל לעורר את דעת-הקהל ברחבי העולם. הסוכנות היהודית והגוינט לא רצו לסכן את יחסיהם הטובים עם הי-ממשלות השונות, השתמשו במנגנון התעי-מולה שלהם רק כדי להכריז על מגליי-הטראגדיה כעל גובלים ושואפי-שלטון."

תל מחה נמרצות נגד מעברו של תמיר מתפקידו של סניגור לגרינוולד לתפקיד קטי-גור של הסוכנות היהודית; אולם תמיר הכריז שחקירתו באה לאשר את דברי גרינ-וולד, שטען כי קסטנר הכשיר את הקרקע להשמדת-היהודים. והשופט, בנימין הלוי היירשה לו להמשיך בחקירה.

בסופו של דבר הודה אקצין שהסוכנות היהודית והגוינט לא פירסמו בתקופת-המלחמה דבר וחצי דבר על השמדת יהדות-אירופה, אחר ירד מעל דוכן-העדים בצעדים שלווים של פרופסור העוזב את אולם הי-הרצאת.

היה שם אדם אחד שלא התנגד כלל לי-חקירה של תמיר. היה זה קסטנר עצמו, שי-ישב בין הנאשפים, נראה כאחד הסקרנים המרובים שמילאו את אולם בית-המשפט עד אפס מקום. תפקידו נסתיים, לעת עתה.

הארץ

הוועדה המרכינת להפניית פועלים מן היער אל הכפר (ומניס).

יוחנן הורביץ, הרצלית.

רצוי מומחים לשימור בשר-אדם.

סופרנו לענייני העבים (הבוקר).

אמנון ברונברג, קרית-שאול.

והמומחה לבעיות הפוליטיות של הגשם והרוח.

בחור חירת עשרה מעוניינת ל-

הכיר בחור (מודעה בידיעות אחי-רונות).

מרדכי דן, צה"ל

נא לפנות לת.ד. 69 עבור "אנדרו"

גינוס."

"אין זה עוול כלל למנוע הריון מרצון..."

דאיון מיוחד

עם ד"ר יוסף אשרמון

על

הפלות מלאכותיות

הבעיה היא ישנה נושנה: צעירה נכנסה להריון, אין לה האפשרות להינשא לאב המיוער. יתכן גם שהיא נשואה, ומצבה הכלכלי או החברתי אינו מאפשר לה — לדעתה — לדעת. היא הולכת לרופא. היא רוצה בהפלה מלאכותית. מה תהיה תשובת הרופא? "לא!" — אומרים החוקים כמעט בכל ארצות העולם. אולם הרופא, המבין את המצב, אומר לעתים קרובות מאד: "כן!"

לא מכבר נתעוררה הבעיה בכל חריפותה בשווייץ. בכמה מן הקאנטונים קיימת אפשרות חוקית לבצע הפלות מלאכותיות, והדבר נמסר לשיקול דעתם החפשי של רופאים מסוימים. הללו נתנו את הרשות כמעט באופן אוטומטי, משכו לעירם נשים הרות מכל קצות העולם.

ההנחה שהפלה אינה גורמת נזק לבריאות הפכה למחלוקת רצינית בין הרופאים החשובים בעולם. בשנת 1920, בימים הראשונים של המהפכה הסובייטית, החליטה ממשלת ברית המועצות, לפי הצו של הקומיסאר סאמאשקוב, להתיר הפלות מוטעמים סוציאליים. בזאת הלכה בדרך בה דגלו כל התנועות הסוציאליסטיות, שהצדיקו את הסדרה החדשה. אולם כעבור שבע שנים, בקונגרס הכליטוביטני הראשון של רופאי נשים בקיוב, הכריז הרופא נארינשטיין: "140.000 הפלות המבוצעות על ידינו במשך שנה חופכות 140.000 נשים לנכות!"

בארץ ישראל המנדטורית, ובמדינת ישראל, לא הוכרעה השאלה מעולם. אמנם קיים חוק האוסר על הפלות וקובע עונש חמור למבצעים, אולם קיימת הסכמה כללית להתעלם ממנו: הרופאים סבורים שהחוק טפשי, מפירם אותו כמעט בגלוי; המחוקק עצמו נמנע מלבצע את החוק. שינוי החוק באופן הגיוני, המתאים למציאות החברתית, לצרכים הרפואיים וזהו השקפת עולם מתקדמת, אינו בא כלל בחשבון: הגוש הדתי בכנסת, כמו האפיפיור ברומא, היו מתנגדים לכך. התוצאה של מצב אכסורדי זה היא מצביהפקר: החוק קיים ואינו מקוים, חברה הסברה רצינית של אמצעי-המניעה. ההפלות המלאכותיות מבוצעות תוך הסכמה כללית. הצד החיובי הוא כי ניתוחים אלה נעשים כמעט בלי יוצא מן הכלל על ידי מומחים, בתנאים רפואיים מצוינים, בעוד שבארצות רבות גרם האיסור החמור נשטת-הפקר לשרלטנים.

אחד האנשים הדוחמים בעקביות במצב זה הוא ד"ר יוסף אשרמון, האיש התופס את המלחמה הראשונה בין 300 רופאים הנשים בישראל. הוא גילה כמעט במקרה את הקשר בין הפלות המלאכותיות ובין עמדות האשה. שעה שעסק בחקירה אחרת. מאז הוא התריע בהתמדה נגד המצב השורר בישראל.

ארצות הברית

יהודון בשם שייין

"הסירון שייין? איני יודע אינה. הוא קיבל פאס והסתלק". נאנח מפקד מחנה האימונים בפורט-דיקס, באונו העתונאים שהצטופפו בחורו. מתוך דבריו אפשר היה להסיק שהמפקד לא הצטער כלל על העדרו של הטוראי.

העתונאים קפצו לתוך מכוניותיהם, דהרו לדירתו הניו-יורקית המפוארת של הטוראי בן ה-26, אך גם לא נמצא. דויד שייין, ש"היה גיבור השבוע בארצות-הברית, נעלם ב"אורח מסתורי.

הסמל ניקה רובנה. גבורתו של ה"טוראי שייין לא נקנתה במחיר של דם וזיעה. להיפך, הוא חי את החיים אשר כל טוראי בעולם חולם עליהם: מפקד הכיתה הציע מיטתו, הסמל ניקה את רובהו, שעה שחבריו זחלו בין הקוצים כדי ללמוד איש לילה, הסתובב הטוראי שייין, בנו של בעל בית-מלון גדול במיאמי, במועדוני-הלילה של הערים הסמוכות.

מה הפך את שייין לאישיות כה ידועה, את שמו לקללה בחזר-ההאכל של כל קציני צבא ארצות-הברית בים, ביבשה ובאוויר? ידעותו עם יהודי צעיר אחר, בשם רוי כהן. כי כהן הוא, במקרה, החוקר הראשי של ועדת הסנאטור ג'ו מק-קארתי. כהן העסיק את שייין כשניים שייין, הציק כהן את הצבא בדרישות לתת לו הקלות.

אותו זמן היה צבא ארצות-הברית נתון ב"מצב מלחמה, לחם קרב-נסיגה נואש נגד ה"סנאטור, שהחל לצוד מכשפות קומוניסטיות דוקא במחנות (העולט הזה 855). הגנרלים לא הבינו מדוע עליהם לפנק את הטוראי

טוראי דויד שייין
מי אמר "ידיד"

שיין, שעה שהטוראי כהן ממרר את חייהם. הם פנו רשמית לסנאטור. הסנאטור הכחיש את הכל, צעק: "סחיטה!"

צמד-חמור. המיוחד במצב היה כי המערכה נגד שייין, כהן ושות' גרמה לגל של אנטישמיות, ואילו ג'ו הפיקח הופי הפעם, כמג על היהודים.

היה זה דבר רצוי מאד, למענו: כי כמה שבועות לפני כן גילה עתון זרז את הקשר בינו ובין מפעל-תעמולה פאשיסטי אויר ה"מתקיים על כספי מיליוני-הנפט הסקססי האנט, והמפיץ בשיטתיות ספרות גזענית אנטי-שמית. מפעל זה, גידף את רובלסט ואת היהודים, שיבה את אדולף היטלר ואת ג'ו מק-קארתי. כל תחנות השידור והטלביזיה העמידו לרשותן חינוג את שעות-השידור. הן פחדו ממחלקת השידור הממשלתית, שבראשה עומד אדם שהוא, במקרה, חסידו הגלובל של ג'ו מק-קארתי.

לא פחות מוזר היה כי דויד שייין וחברו גרמו לרגש אנטישמי דוקא בחוגים הליברליים המתקדמים ביותר. דמותו של היהודון המשתמש בגיבובי בעל הפרוטקציה, יכולה היתה להרגיז כל אדם גורמלי. אפילו בברזיל וברצפת גרם הצמד-חמד כהן-שיין ל"התמרמרות כללית. שעה שערך לפני כמה חודשים חקירת-בוק כדי לחקור את הנאמנות

קאיים הושמצו קשות, החלה "שריפת-הספ"ריים" הגדולה בספריות האמריקאיות מברלין עד תל-אביב. גם אנשים הגונים יכלו להרשות לעצמם, הפעם, לקלל את ה"ידידים" אחרי מעשה זה.

היה זה איפוא הגיוני כי דוקא הטוראי שייין יהפך לסמל המאבק המכריע בין הצבא לבין מק-קארתי. השבוע הופעל תותח גדול במאבק זה: הגנרל החשוב ביותר בארצות-הברית, הנשיא איזנהואר בבית הלכן, גינה את מק-קארתי ברורות. לרבים נדמה היה שזה קצת מאוחר מדי: ג'ו מק-קארתי נראה כיום חזק מדי אפילו בהשוואה לאיש שניצח את היטלר.

דומיניק

סוף טוב. הכל טוב

מחברי-אופרטות ומחנות היתוליים אהבו תמיד להציג את גיבוריהם כדיפלומטים צעירים בחוץ-לארץ, שכל עבודתם היתה לאזן מחיקה של אהובה אחת לחזר-המיטות ב"ארמונה של אהובה אחרת. אולם החיים אינם בדיוק כך: רוב הדיפלומטים הצעירים אינם בים רכונים מאחורי ערימות של נייר, משתעממים ליד מארחות זקנות ומשמעמות ב"ארוחות רשמיות.

סגור פורפיריו רובירוזה לא היה מעולם איש כזה. מרוצי סוסים, מועדוני לילה, מסעדות בינלאומיות — בהם מצא את יעורו ה"אמיתי. אמנם, הוא לא גולד בנג'ה-העדן. אביו היה גנרל קטן ברפובליקה הדומיניקנית ה"קטנה, אשר מול חופי אמריקה. אולם אלו הים נתן ל"רובי" יתרון עצום: קומה גבוהה, שערות שחורות חלקות, פנים עדינות המתחרות עם פניו של צארלס בויה וכשרון לחזר אחרי נשים יפות.

בת הדיקטטור. רובי ידע כיצד לנצל הזדמנות. היא באה אליו בדמותה היפה של פלור דה-אורו טרונחילו, בתו של הדיקטטור הדומיניקני. הוא התחתן, התגרש, קיבל מגוי לצירית הדומיניקנית בפאריס. היתה זאת ה"התחלה.

מאז לא יצא רובי מכותרות העתונות ה"צהובים. הוא נשא לאשה את השחקנית דניאלה דאריה, התגרש, נשא לאשה את דוריס דוק קרומבל, היורשת העשירה ביותר ב"עולם, התגרש. מאז, משך זמן רב, לא טרח אפילו להתחתן: הוא נתגלה בחזר-המיטות של נשים נשואות בעלות מעמד בינלאומי הופיע תצי תיזסר פעמים כעד במשפטי גירושין סנסציוניים.

בשנה האחרונה החל מופיע, במקרה, בכל מקום שם הופיעה, לפניו, שחקנית הקולנוע זא"ז גאבור. העתונים בישרו את נשואיהם הקרובים של השניים. העובדה שזא"ז גאבור היתה אז נשואה עם אדם אחר לא הפריעה לאיש.

ששה חדשים. אולם לפתע קרה משהו. מבטו של רובי ננעץ בפניה — ואולי בכיסה — של בארברה האטון, היורשת הנודעה של אוצר חנויות הכל-בו האמריקאיות. בארברה היתה נשואה, קודם לכן, לשני נסיכים, לדוכס אחד ולשחקן הקולנוע קארי גראנט. לבה היה שבור. רובי ניגש לתקן אותו בחפז וזן.

יום לפני הנשואין קרה מקרה מעצيب: זא"ז גאבור הודיעה שזה עתה ביקש אותה רובי להינשא לו, השמיץ באוזניה את בארברה ארוסתו. כשסיברה זא"ז להיענות לו, כך סיפרה, הנחית מכה אדירה על עינה ה"ימנית. הפצע עוד נראה היטב, זא"ז הצטל"מה כשפס שחזר על עינה.

אולם השערוריה לא הועילה. רובי התחתן עם בארברה חסרת-הברק. הפעם לא עישן אפילו בשעת הטכס, כפי שעשה בפעם קודמת. בארברה היתה מאושרת. היא היתה משוכנעת לגמרי כי רובי לא נשא אותה כדי לזכות בכספה. "רעיון טפשי ומגוחך", אמרה.

אפשר היה לקחת כי קדושת הנשואין תש"חיק את זא"ז. אך להיפך, היא ניפנפה את תמונת הזוג הכמעט-צעיר, השמיצה אותו בחריפות. "ראו, מה אומללים הם נראים!" אמרה לעתונאים. "אני אוהבת את בעלי. רובי בי אוהב אותי. בארברה אוהבת את רובי. אך מי אוהב את בארברה? אני נותנת להם ששה חדשים!"

המקום השני. זה היה בחודש ינואר. מאז עברו חדשים, בהם הצליח רובי לזכות במקום השני במרוץ "מכוניות". השבוע, בטכס ענקי במלוא המוניטין בברוקלין,

...אולם הפלה מלאכותית עלולה להפוך את האשה לעקרה לכל ימי חייה!"

מנסים לטפל במקרים כאלה?
כמובן, ישנו טיפול, אך רק במקרים מעטים הוא מצליח. ד"ר אשרמן, איך אפשר להוכיח שהעקריות נובעת באמת מן ההפלה המלאכותית?

אם לא נמצא שום גורם אורגני לעקריות, יש לנו רשות לקשור שתי תופעות אלה יחד. רק אם נמצא גורם נוסף אפשר לטפל בכך.

אם זה עניין פסיכו-סומאטי, האם ייתכן ריפוי פסיכולוגי?

כן, אתה צודק. זה עומד על הפרק.

כאיזו שיטה מנסים לתת טיפול כזה?

יש גסיונות של ריפוי על-ידי פסיכואנליזה.

האם אדם בעל מעמד מדעי מוכר כבר טען שהצליח בדרך זו?

כן, ישנם הטוענים כך. אומנם קשה להוכיח, ישנה כבר ספרות על כך, אומנם צעירה. זה ענף של מדע הנמצא עדיין בהתפתחותו הראשונה.

כך שעודל דהיווצר מצב בעתיד, בו לא יהיה עוד נזק בהפלות מלאכותיות?

יש תקווה כזאת. אבל כפי שאמרתי, כל זה עוד נמצא בחיתוליו הראשונים. זה עוד ענף צעיר מאד.

ד"ר אשרמן, נקח נא את המקרה הרגיל. צעיר רח נכנסה להריון, ומשום מה אינה יכולה להת-חתן. האינך חושב שבמקרה זה השיקולים הם סוציאליים והנפשיים יכולים להצדיק הפלה, עם כל השלידה שבה?

יש מצבים מסובכים מאוד. אין אנחנו מלאכים. כל מקרה דורש שיקול מיוחד.

כך שגם אתה אינך מציב כלל ברזל כל-ייעבור, מובן שלא. אולם מחובתנו לשאת את הדעות הנכונות ל"חוק חוגי-הנוער. זה יותר חשוב מאשר לשאת בצרה עצמה.

אינך חושב שזו חובתנו של ציבור הרופאים?
כן. ישנה אגודה בינלאומית של הנורות מתוכננת. ארץ כמו הודו, בה יש בעיה של ריבוי עצום של האוכלוסיה, פנתה לאו"ם בבקשה שישלח לה מומחה שיעצץ לה בענינים אלה. שלחו לשם רופא יהודי מניו-יורק, ד"ר אברהם סטון.

אתה חושב שהחוק הישראלי בשטח זה אינו מתאים?

החוק בהחלט אינו מתאים. לכן גם אין כל התחשבות בו.

כאיזה כיוון היית מציץ לתקנו?

היו הצעות שונות. זהו, שאלה קשה מאוד. שום ארץ בעלת נסיון תחוקתי עדיין לא פתרה אותה.

אתה חושב שיש לתת למישהו את הסמכות להחליט בכל מקרה אם השיקול הסוציאלי ש-קול כנגד השיקול הרפואי?

כן. המציאות היא כזו. הסמכות היתה צריכה להיות בידי ועדה מעורבת, מורכבת מכמה גורמים.

כגון?

כגון רופא-נשים, פסיכיאטר, עובד סוציאלי.

אני מבין שכיום בכלל אין מפעילים את החוק האוסר הפלות מלאכותיות.

נכון. החוק אינו מופעל.

האם ישנה בכלל אפשרות לדעת מראש על איזו אשה תשפיע ההפלה לרעה?

לא. זה לא עניין של גיל או של התפתחות. אנחנו רק יודעים שקלוקל ההריון הראשון הוא הרבה יותר הרה סכנית מאשר ההריון השני. אצל אשה שכבר גמרה את התוכנית שלה, שילדה למשל שלושה ילדים, זה לא כל כך חשוב.

ובאותם המקרים בהם יש פגיעה בפריון, אין הפרעה אחרת לבריאות האשה?

אין. זו רק פגיעה בפריון. אך בעית העקריות היא עצומה. הנשים מתדפקות על כל הדלתות. עולמן כאילו נהרס. ביחוד כשהן יודעות שזרקו בקלות את תוחלתן להיות לאמהות. לפע-מים יש גם תוצאות גופניות, כגון מחלות-נשים, כאבים, אי-סדרים בוחס. זה לא מתבטא באחוזים גדולים.

האם תופסת ישראל מקום חשוב בחקר ה-עקריות בעולם?

כן. ישנו ארגון עולמי לחקר הפריון והעקריות. זהו גוף עצמאי. שלושה ישראליים נמנים עם בעלי התפקידים בארגון זה. אנו מקיימים עמו קשר הדוק.

ד"ר אשרמן, האם ישנה בכלל הסכמה בין ה-רופאים החשובים ביותר בעולם על תוצאות ההפלות?

השאלה לא נחקרה די צרכה. יש פשוט אדישות. הייתי אומר שבשביל רופאים רבים אין זו בעיה הנראית להם "סא-לוגית". זהו השוק השחור של הרפואה. איש אגו חודר לשם.

האם ישנן ארצות בהן ההפלות הן חוקיות?

לא אוכל להגיד. ברוסיה אסרו אותן איסור חמור. יש ארצות בהן יכולות ועדות ציבוריות לתת היתרים, כמו באר-צות סקנדינביה. אך איני יכול לומר זאת בבטחון.

קראנו שבשווייץ אמר רופא ידוע שההפלה המלאכותית אינה מביאה נזק לבריאות האשה, ושהיא עדיפה על לידה הגורמת לזעזועים חב-רתיים. מה דעתך?

אני בטוח שאין זה נכון. ההפלה המלאכותית מזיקה. אומנם

ד"ר אשרמן, מהו מספר ההפלות המלאכותיות המבוצעות במדינה? האם ישנה אומדנה מוס-מכת?

יש לי הרגשה, אך לא יותר מהרגשה, שהדבר נפוץ מאוד. אין על כך מספרים והוכחות. הניתוחים נעשים בסתר.

אולם כשמכניסים אשה לבית-החולים, שזא-לים אותה אם היתה לה פעם הפלה מלאכותית? זה נותן לכם מושג על ריבוי המקרים?

אני בעצמי ערכתי מסקר כזה למען אחת מעבודותי. שאלתי כל אשה שפנתה אלי כאן, בביתי, אם עברה פעם הפלה מלא-כותית. שאלתי 2196 נשים. כמחציתן היו ישראליות, האחרות באו מחוץ-לארץ. 500 מהן אמרו שעברו הפלות מלאכותיות.

זאת אומרת, שכמעט כל אשה רביעית עברה ניתוח כזה?

כן, כ-22%.

הן מסרו ידיעות אלה כלי היסוס?

בלי כל קושי. זה מוכיח שהאשה אינה חושבת שעשתה מעשה פלילי. רק במקרים מעטים הראו הנשים נטיה להסתיר עובדות, וגם זה רק אם עברו ניתוח לפני הנישואין והיו מעונינות להסתיר את הדבר מפני בעליהן.

כמה הפלות עברה כל אשה בממוצע?

מאחת עד 12. מבין 500, 303 עברו הפלה אחת, 107 עברו שתי הפלות, 43 עברו שלוש הפלות, הנתורות עברו מ-4 עד 12 הפלות.

משמע, שהרופא הנורמלי אינו חושב את ה-דבר לבית-מוסרי?

גם אני לא מבט על הדבר כאילו היה בלתי-מוסרי. אני רואה בו דבר מזיק מבחינה רפואית.

אך הרופא העושה דבר ביודעו שהוא מזיק, האם אין הוא עושה דבר בלתי-מוסרי?

לא תמיד יכולה אשה בתנאים של היום ללדת ללא זעזועים. אולם ההפלה המלאכותית אינה האמצעי הנכון להסדר ה'ילודה. אסור שתהיה האמצעי.

מהו האמצעי הנכון?

ישנם אמצעי שמירה מספיקים. אין הם בטוחים במאה אחוז, אך בכל זאת יש בהם בטחון רב. מוטב להשתמש בהם מאשר בניתוח.

האם חושב אתה, ד"ר אשרמן, שיש בארץ הסכרה מספקת של אמצעים אלה?

יש הסכרה, אך אין היא מספקת. היתה צריכה להיות הסכרה הרבה יותר מקיפה.

כאיזו צורה?

יש טעמים ציבוריים ודתיים, ביחוד דתיים, המעכבים מתן הסברה בממדים הדרושים. בחוץ-לארץ ישנן תחנות לייעוץ. גם בארץ ישנן אחדות —

מפעם מי?

שום מוסד רשמי אינו רוצה לתת להן את הגושפנקה שלו.

אפשר להבין את דברך כך שדווקא דרושות בארץ תחנות-ייעוץ רשמיות למניעת הריון, מטעם מוסד רשמי?

כמובן. לזה יש הצדקה גמורה. איש לא ימתח ביקורת על זוג נשוי שאינו רוצה בילדים והנמנע בכלל לבוא במגע מיני. איני חושב שיש הבדל בין זוג כזה לבין זוג המשתמש באמצעי שמירה. כמובן שאותי תחנות-ייעוץ צריכות גם לתת עצה בכיוון ההפוך. אם הסעמים של הזוג למניעת הריון אינם עומדים בפני ביקורת, יש להשפיע עלי בכיוון ההפוך.

אצלנו המצב שונה מזה השורר ברוב ארצות אירופה. ישנן ארצות העומדות בפני ריבוי מוגזם של האוכלוסיה, ולאחדות מהן צפוי רעב ממש. אצלנו המצב שונה. אנחנו רעבים לאנשים. העלייה נפסקה. לפנינו בעייה של יישוב השממה. לכן יש לדאוג לעידוד-הילודה בד בכד עם הדאגה ללימוד שיטות-המניעה.

אינך חושב שהבעייה שונה בשכבות שונות, שישנן אצלנו שכבות בעלות ילודה מוקדמת, ושכבות אחרות בעלות ילודה קטנה מדי?

כן, זה קיים כמובן. לכן דרוש רגולטור לשני הכיוונים.

אני מבין איפוא שאתה מתנגד להפלות מא-כותיות לא מבחינה רפואית או מוסרית, אלא מבחינה רפואית גרידא?

אני מעוניין רק בצד המדעי. נתקלתי בתוצאות שליליות ואותן אני רוצה למנוע.

ד"ר יוסף אשרמן

ד"ר יוסף אשרמן, ראש המחלקה הגניקולוגית של בית-החולים העירוני, הדסה, בתל-אביב, השמיץ לא מכבר את קולו בפעם נוספת נגד ריבוי ההפלות המלאכותיות במדינה. לפי בק-שת המערכת, קיבל דראיון ממושך את נציגו, העולם הזה, כדי לגלות את דעתו בעניין זה. להלן הדו"ח הקצרני של הראיון שניתן בביתו.

לא בכל המקרים גם לא במחצית, אבל באחוז גבוה למדי של המקרים.

מהו הנזק בדיוק?

במקרים מעטים זה גורם למחלות ממש. למשל, המנתח פוגע בדפנות-הרחם במאמצו לא להשאיר זכר לעובר, וזה משאיר נזק מתמיד. ישנם מקרים שדפנות-הרחם נדבקות זו לזו, כך שהאשה מאבדת את הווסת והופכת עקרה. מקרים אלה אפשר לתקן. אולם חשוב יותר שיש מקרים רבים בהם אין האברים נפגעים באופן אורגני, ובכל זאת יש עקרות, או נטיה להפלות טבעיות בהריונות הבאים. זה כבר אחוז גבוה, המתקרב לשליש המקרים.

מה הסיבה לכך? האם ישנו הסבר סופי?

מניחים שזה עניין פסיכו-סומאטי, עניין נפשי וגופני כ-אחד. זהו מעין תסביך-אשמה מצד האשה. באיזה מקום מתחת לקליפת המוח פועלת ההרגשה שהיא בגדה באמהות שלה. זה עניין מסובך. כנראה שישנה השפעה של הנפש על מנגנון-הלידה. כך יש מקרים רבים מאוד של הריון מחוץ לרחם, לפני הכניסה לרחם. גם זה בא לעתים קרובות מאוד בעקבות הפלות.

סרטים

אנטוניוס וברוקלין

"לקבור את קיסר באתי, לא להלל אותו!" מארקוס אנטוניוס (מרלון ברנדו) ניצב על במת הנואמים של רומי העתיקה, ידו נשואה למרומ, פניו התקיפים — התוליים אפופים זעם אלוהי, לרגליו מוטלת גופתו של ידידו הטוב, יוליוס קיסר (לואיס קלהרן) שנרצח דקות ספורות לפני כן על ידי הקושרים ברוטוס (גיימס מייסון), קאסיוס (ג'והן גילגוד), וקאסר (אדמונד או ברין). עד כאן מתפתח המחזה השקספירי ה"מוסרט" יוליוס קיסר ללא תקלות, בעיקר הודות למאמציו של הבמאי המעולה ג'וזף (פרשת ציצרו) מאנקיביץ, שהשאיר את ה"דיאלוגים השקספיריים כמעט בשלימותם. אולם עם פתיחת נאומו של מארקוס אנטוניוס, נקודת המוקד של הסרט, קורה כושהו מוזר: דומה כי הנואם קובר את קיסר ב"אמת ובתמים. פסוקיו של ויליאם שקספיר בוקעים מפיו של מרלון ברנדו במבטא

נראה בעלה, אמדאו נזארי, ארול פלין הלטיני מגוחך בחליפה צרה של הבעל האוהב והמבוגר.

זמר, קדיש

זמר הגא? היה הסרט הקולני הראשון בתולדות הקולנוע. בסרט זה, שמע העולם לראשונה את שירתו העורגת, המיוחדת ב"מינה של אל גולסון.

דני תומס, שעליו נחלקות הדיעות אם הוא יהודי או ערבי לבנוני, ראה כנראה את כל סרטי גולסון, כולל שני סרטי הביאוגרפיה עליו. לפני שנכנס לנעליו הקולנועיות בגירסה החדשה של זמר הגא, אודות בן החזן שלא רצה לשיר כל־נדרים בבית הכנסת הירוק־מיסטי, העדיף לשיר שירי גא במעודו־לילה ובברודוויי.

תומס שהוא זמר בעל סגנון משלו, טישטש את עצמו לחלוטין, שר בתנועות הגולסוניות הרחבות. חסרים רק הצבע השחור על פניו וכריעת הברך המסורתית להשלמת התמינה. רגעיו הטובים ביותר: תפילותיו בבית ה'

תמונת הרצח: ברוטוס (גיימס מייסון) וקיסר (לואיס קלהרן) גם אתה ברוטוס?

ברוקליני טיפוס, צורמים את אוזני שומע־האנגלית, פוגמים בסרט כולו. מכאן ואילך חוזר הסרט לרמתו הגבוהה הקודמת. מארקוס אנטוניוס מצליח לקומם את יושבי רומא נגד רוצחי קיסר, דולק אחריהם, משמיד את צבאם שקרבת פיליפי, מביא אותם לידי התאבדות, מספיד את ברוטוס (שרצח את קיסר רק מתוך חשש שהוא יהפוך לשליט עריק של רומי) אומר: "כאן מוטל גבר אמין."

להחזרת בעל, גט

דרך אשה היא קומדיה מבדרת ללא יומרות, ללא פקחות מיוחדת, אולם נעימה, בעיקר הודות לשני שחקניה הראשיים, גיין ווימן וריי מילנד. גיין ווימן היא שחקנית מצויינת המסוגלת לסחוט דמעות ולנוגע ללב בסרט יימו ג'וני בלינדה והאומנות, ול' עורר רעמי שחקן, בסרט אחר באותה קלחת. כזה הוא גם ריי מילנד הזכור לצופים רבים במשחקו הדרמטי המצויין באיכה ירדת אדט. בדרך אשה יש לשניהם הזדמנויות רבות להשתטות ולהסתכן. מילנד כבעל כותב המ' חזות המוסיקליים האוהב להרחיב את אופ' קיו מדי פעם בברירה מאשתו, ווימן, שחקנית בעבר, המחליטה ומצליחה להתזיר אותו כליל אליה בעזרת גט, כמעט גישואין עם אחר, פרובוקציות והקנטות.

בקצרה

שלגי הקילימנג'רו — אהבותיו והרפתקאותיו של הארי סטריט, גבורו של ה' מינגווי, בפאריס, מדריד ואפריקה, בסרט מ' בוים היטב ובעל מתח. גריגורי פק, אוה גרונר, וסוזן הייזרד. ספר הנשים — גדול קומיקאי צרפתי, פרננדו, מקבל את אות לגיון הכבוד בדרך רצופה שערות נשים, וצחקוק. סחר הנשים — סרט איטלקי על מכירת נערות עניות לזנות בדרום אמריקה משוחק כהלכה על ידי מרק לורנס, אליאונג'רה רוסי־דראגו וסילבנה פמפניני. הקריירה של דוריס הרס סרט שהנא לא טוב יותר מאשר ספרה של ויקי באום. אודות בלרינה המאמללת את כל הגברים כדי להציל את אוהבה מבית הסוהר, מתה בסוף בשבץ הלב. מישל מורגן, הנרי גידאל.

בניגוד למבטאו של ברנדו, מצויין מבטאו האנגלי (וכשחקן) של גיימס מייסון בתפקיד ברוטוס, שאהבתו לבני רומי גדולה מאהבתו לקיסר. כן מצויין השחקן השקספירי הבריטי ג'והן גילגוד, המופיע בפעם הראשונה וה' אחרונה. באולפני הוליווד, בתפקיד קאסיוס הקנאי, אוהבה־חירות. משחק מעולה מגלה גם השחקן ההוליוודי החתיק לואיס (כ' סופים של שחר) קלהרן, אם כי תפקיד קיסר שניתן לו, אינו רב ממדים.

הסרט שהוסרט על ידי מ.ג.מ. הנו רב רושם, מחזה גירסה קולנועית טובה של ה' מחזה השקספירי הגדול, אולם המסקנה ה' ביקורתית שמסיק הקהל הנה אחת: אין לשחק בסרט שקספירי שחקנים מסוגו של ברנדו, אשר ינקו את המבטא האמריקאי המסולף עם חלב־אמם, וטרם הצליחו להגביל ממנו.

ליצאנית אהדה אלידה ואלי האטלקיה היפהפיה שברחה מהוליווד, משום שלא נתן ל' סרטים טובים, קיבלה בארץ מולדתה סרטים שההבדל העי' קרי ביניהם ובין הסרטים ההוליוודיים, הוא שהם גרועים באיטלקית.

כזה הוא הפגנשה האחרונה, המנסה, משך קרוב לשעתיים, לעורר את אהדת הקהל לאשה יפה ומסכנה מאוד, הנאלצת לעסוק בזנות כדי להרוויח את דמי־הסחיטה שתובע ממנה מנחל, המאיים לספר לבעלה על יחסיה עם מאהבה, שהספיק למות בינתיים. היא מו' כנה לעשות הכל, רק לא להכאיב לבעלה. בעוד שלאלידה ואלי יש הזדמנויות רבות להיות אומללה מאוד, לפחדו, לבכות ולמות.

שבועות מספר לאחר סיום הסרטה יוליוס קיסר, הסתבך ג'והן גילגוד בפרשה של סטיות מיניות, שהדה נשמע גם על דת הפרקמטס הדתי, וכידוע רגישה הול'

זומרפלד
SOMMERFELD
מרכז המוסיקה
Music Centre

מבחר גדול של תקליטים תוצרת הארץ
— תוצרת חוץ — לונג פליי —
תיקוני כלי נגינה באחריות
תל-אביב, רחוב בן-יהודה 8
טלפון 21775

Tel-Aviv, 8 Ben-Jehuda Rd., Phone 21775

המכון לחטוב הגזרה

הרזה נוחה במכונות אמריקאיות חדישות

תל-אביב, רחוב רשי 9

בית ספר לשפות
"קדימה"

תל-אביב, בן-יהודה 74
טל' 20314

בימים א' ב' (21, 22 למרץ) ייפתחו
קורסים חדשים כדלהלן:

אנגלית

למתחילים: מ' 9-10 בבוקר, 5-6, 9-10 בערב;
למתקדמים ולמשתלמים. בכל שעות הבוקר והערב;
לתלמידי בתי"ס מתחילים ומתקדמים:
מ' 3-4, 4-5 אחה"צ.

צרפתית

לתלמידי בתי"ס מתחילים ומתקדמים:
מ' 4-5 אחה"צ;
למבוגרים מתחילים ומתקדמים:
מ' 5-6, 8-9, 9-10 בערב.

פרטים במשרד:

מ' 9-12 לפנה"צ, 9-4 בערב (פרט ליום ששי).

"התיכון"

בי"ס לנהגות

מכ' משא ופרטית

תל-אביב, דרך יפו, מס' 40.

אברהמסון

רחוב בן-יהודה 9, תל-אביב

קניה — מכירה — השאלה
תקליטים תוצרת הארץ
תקליטי קונצרט

מכירה וקניה של תקליטים
א ר ו כ י נ ג

הכדור למשחק יוון — ישראל ניתן על ידי

מרטון-
ספורט

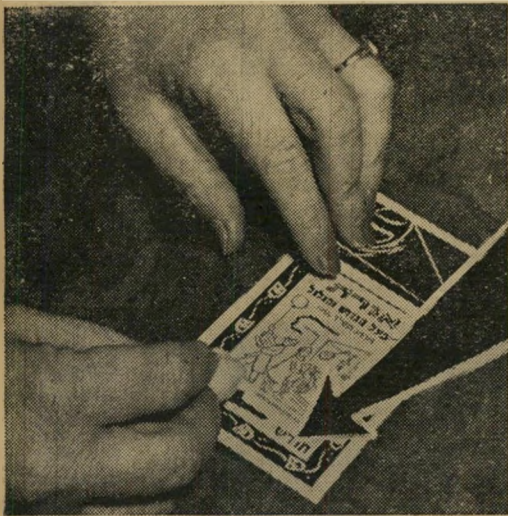
תל-אביב, רח' אלנבי 84

רמת-גן, רח' ביאליק 38

מכשירי התעמלות וספורט

העזרה הזו ממזיק:

יוליוס קיסר
שלגי הקילימנג'ארו
ספר הנשים

מתכנסת כל הוצאותיו על ידי הסוחרים עצמם. הם קונים את התלושים בהתאחדות, משלמים שלושים פרוטה עבור כל אחד. רוב הפרסים נתרמו ע"י הצרנים. ואולי: את הפרס הראשון מכונים קזיוור פריזור, והפרס השני, מקרר חשמלי. ממוצרת "פיקלוק", תקנה ההתאחדות בחלק מזו המחיר הרגיל.

לא מספיק שיש סחורה

מצב הפרוספרטי שה' קיים עד כה, חלף ושוב אין זה מספיק שעל המדמים תופיע סחורה כלשהי כדי שקונים יאטופפו בחור לקנות א.תה. דרושים מאמצים מיוחדים למשוך את העובר אל חלונות-הארה ואל דלתון המכירה. הגרוש והגנגל, שהוא מפעל משותף, אינו מתכוון לכבד במקום מאמציהם של הסוחרים הפרטיים למשוך את הקנה. הוא צעד ראשון בכיוון זה, מרגיל את הסוחרים לרעיון החדש שעליהם למכור לא רק סחורה אלא גם שרות, כמקובל ברוב הארצות המרכבותיות.

הגרוע
והזלזל

במיתף גדול, במרכז תל־אביב, מוערמים מאות חפצים מכל הסוגים: מעילים, אופניים, מכשירי רדיו, מכשירי חשמל, מכונות תפירה, תקליטים, כלי נגינה, ספרים, משקאות מצרכי מזון. איזו כמעט מצרך שאינו כלול באוסף הסטגוני. זהו מחסן מפעל הגרוש והגלגל. כאן מרכיבים הפרסים שהתאחרות הסותרת לכליבי בן־שאל, סינף תל־א—יפו מתעדת חלקל בין המשתתפים במפעל.

מטרת הגרשו והגלגל ברורה : למשוך יותר קונים לחנויות. וההתאחדות, אשר למעלה מ-5000 סוחרים כריכים בה, במרמה תלמידי בלבל, החליטה לרכז את תעמולת החדוש אחד, הכריזה על מבצע מיוחד לעודד את הקנייה. משך חודש זה יקבל כל קונה תלושים שיוכלו לזכות אותו באחד הפרסים.

כל חנות המשתתפת במפעל התחייבה לתת תלוש אחד לכל קונה. עבור כל קניה של לירה. הקונה האוסף את מספר התלושים הדרוש, מובטח לו פרס. בתחתית של כל תלוש ישנו קטע המכוסה בפס של צבע עבה ובלתי שקוף, שאפשר להורידו עליידי שיפשוף קל בצמרגוד רטוב. מתחת לצבע מופסת אות או מלה. האות היא אחת מעשרים האותיות הכלולות בשם "התאחדות הסוחרים הכללית" ואילו המלה היא אחת מעשר המלים "חודש מפעל הגרוש והגלגל שנת תשי"ד לצידוד המסחר והתעסוקה במשק".

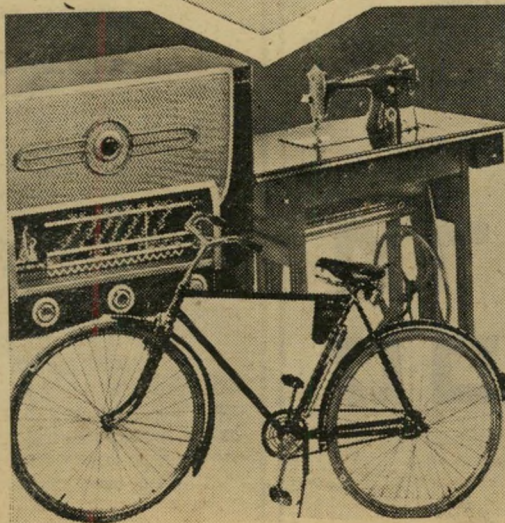
על הקונה לאסוף עשרים אותיות כל שהן ואחת מעשר המלים. ואז הוא מקבל פרס מובטח.

ארבעה סוגי פרסים

מתוך חשבון שהגהנה הראשון ממפעל זה הוא הס' חר,

הפרס השני. מקרר חשמלי אמקור. מלבד אלה גם פרסים שונים הכוללים מכונות תפירה, אופניים, רדיו (ימין).

הפרס הראשון: לרשות המפעל אלפי פרסים שיוגדלו בין המשתתפים. פרס ראשון: מכונית קיזור פרייזר.

כדורגל

הנחה חד-צדדית

שבועיים בלבד לאחר "יום השני השחור" (העולם הזה 855) עמד הכדורגל הישראלי שוב לפני מבחן בינלאומי. אולם אם המערכה נגד יוון (2:0) הייתה מפלה מבישה שבאה במקום נצחון מקוה, היה למאבק מול 11 ה' כוכבים של יוגוסלביה אופי תבוסה ברור. ארצו של טיטו נחשבה בשנים האחרונות לאחת המעצמות החזקות בעולם בכדורגל. על ישראל נגזר להיכשל, בזכות חלוקה גיאוגרפית לא צודקת כלל, בפעם השנייה בבית אחד עמה. בשנת 1949 היה מאזן שני המשחקים, בבלגרד ובתל-אביב 2:1 לזכות ה' יוגוסלבים. לפני כמה חודשים, בסקופיה, סג' יו השלאים, הפסידו את כל התקוות של הקבוצה, הירשו לכדור אחד בלבד לחדור דרך החומה החיה שנשמה בכבודות. היה זה נס גדול. רבים לא האמינו למשמע הבשורה. אולם השחקנים חזרו כמנצחים, הרי' מו על נס את עצמם וביחוד את מאמנם נמרץ הקומה, משה (גירי) בית-הלוי. מאז פילחו שני כדוריימות יוניים את הרשת הישראלית רבת השלאים, הפסידו את כל התקוות של עמידה איתנה מול הענקים היוגוסלביים. השבוע, כאשר ירדו 20 האורחים, הלבושים בקפדנות, מהמטוס בשדה-התעופה בלוד, לא הייתה כל ברירה אחת לחובבי הספורט הישראלי, אלא לקנות כרטיס, לצעוד בדרך לרמת-גן, ליהנות ממשחק של קבוצה אחת בלבד.

כדורגל דיפלומטי

השבוע הלכו לעולמן שתי קבוצות ליגה א. בשרשרת המשחקים האחרונים בטבלת הליגה נבקע כי על הפועל בלפוריה ובית-ר' תל-אביב יהיה לבלות עונה שלילמה לפחות בחברת הקבוצות השניות במעלה. היה זה סופו של מאבק עז ומתוח-עצבים, שנמשך כמעט לכל אורכו של הסיבוב השני למשחקים. שש קבוצות, מתוך 12, היו בסכנה מתמדת לירידה לליגה השנייה, כאשר הבדלי הנקודות ביניהן התגנו מדי שבוע ללא הכר' עה ברורה. הפועל בלפוריה היה הראשון ל' ירידה, כאשר עוד לפני כמה שבועות ביסס את מקומו האחרון ללא הצלה. על המקום ה' שני, הלא-נכבד, נאבקו בית-ר' תל-אביב ו' מכבי חיפה, ששני משחקיהם השבת היו גורליים. אך על מנת שביית-ר' ינציל היה עליה לגבור על הפועל חיפה, בעוד שעל מכבי חיפה להפסיד במשחקו עם הפועל כפר סבא. שני המשחקים, שנערכו במרחק 100 קילומטרים אחד ממשנה, יצרו מתיחות עצומה בין קהל אוהדי שתי הקבוצות. חסי' ד' בית-ר', שלא האמינו לנצחון מכבי ב' חיפה, הביאו עמם את רעשיניהם לאיצטדיון התל-אביבי, היריעו ברעש גדול לנצחון קבר צתם (2:1) קיוו כי הכל נגמר ב"הפ' אנדי". תסכוכת מזוירה. אולם כמו כדורגלנים נאמנים לדגלם ניסו הבית-ר' לאחוז בקצו' תיו של השולחן הירוק אפילו אם היה עלי' הם לעשות את הבליה אפשרי: לשחק פעולה עם עסקי הפועל שהגישו ערעור על משחק מכבי חיפה—מכבי פתח-תקוה, בטענה שה' מבוישים.

התקוה שמכבי חי' עולל להפסיד ב' עירעור שתי נקודות ולהציל את הבית-ר' מירידה, רתמה את הריבים המושבעים ל' עגלה אחת. בעלת תושבים לא איתנים ביותר. התסכוכת העלולה להוצר השבוע מהמב: נציגי מכבי יתמכו בעירעור הפועל על משחק בית-ר' — הפועל תל-אביב מלפני שבועיים, ירערו בהרבה את נצחונם של בית-ר' (0:1); לא ידו קיום משחק חדש. ● המכבים הגישו עירעור על משחק ה' שבת בין בית-ר' והפועל חיפה, טענו כי ה' תפאים, הבהושים במקומם, באו עם קבוצה חלשה ככונת תחילת הפסיד, חלל על-ידי כך את יריביהם השכנים. השבוע נזמה היה שדה-הכדורגל הירוק נתחים מהשחקנים האמיתיים. את מקומם תפ' סו שחקנים אחרים, מצחקים יותר, שחשור להם רק חליפות-פראק מצוחצוח של דים' לומטים גרושים.

עסקנים

החצי-נשיא התרחה

חיים גלובינסקי, גבה' הקומה, חבר ה' טועל וחצי-נשיאה של ההתאחדות לכדורגל (המחצית השנייה של הכבוד שייכת לנשיא המכבי אורי נדב), נטל את גליון השבוע ש' עבר של ספורט-ישראל — התרחה. כאחד העמודים נחה כותרת שמנה, סגורה

סוריה

פוליטיקה כרגל

שלושה שבועות לאחר עלותם לשלטון, לא ה' לראשי-המדינה הסורית החדשים כל תוכנית ברורה ומגובשת. עדיין התקיימו הם על המכנה-המשותף היחיד שזימן אותם יחד: שנאתם לשישקלי. בעשרות מאמרים, שידי' רים ונאומים, ניסו להסיר מן הירדן המודח את א'צלת-הזוהר שהתעטף בה'משך שנים. בין השאר קבעו השליטים החדשים: ● אדיב שישקלי היה תליין העם, אויבם של הפועלים, הפלחים, הסטודנטים והסוחרים. ● ניצל את אוצרות המדינה לטובתו הוא ולטובת בני משפחתו. בה'ח עשרות מיליו' נים של דולארים לחשבוננו הפרטי בבנקים זרים.

● השקיע מיליונים לשיפור אדמות הכפר שלה. העלה בכך את ערך אדמותיו הפרטיות. ● הקם רשת-ריגול פרטת ב' בכל רחבי המדינה. על חשבון משלם-המסים. ● הרס כפרים וערים בגבל דרוז, הרג מאות תושבים שם.

● היה האחראי היחיד לכל צרות העם. ● איש לא הופתע. הפירוט לא עשה רושם מיוחד על הסורים. הם כבר היו רגילים לתו' פעה זו בכל משטר. הם גם לא ציפו לשינוי במשטר החדש, איש לא הבטיח להם שינוי זה. אולם גם אילו הרובט לא היו הרבה אנ' שים בסוריה שה'ן מאמינים לו. כי הסיסמה בדמשק היום היא: פוליטיקה כרגיל.

גם אנשי הצבא, שעזרו לחולל את ההפיכה, עומדים במבוכה. רובם חושב כי די לחילים להתעסק בפוליטיקה וכי מוטב להם לחזור לקסרקטינים. שום דבר לא היה משמח את המדינאים יותר מזה.

מצרים

השותפים של נגיב

מלחמת-הבחיורות במצרים החלה השבוע בקול רעש גדול. בנאום הראשון של המערכה הבטיח סלאח סאלם, שר ההדרכה, מאבק' דמים על השלטון, "אם יסודות הריאקציה ינסו להשתלט על בית-הנבחרים החדש". אילו היה לקצין הצעיר והמקריה כל ספק ביחס לאפשרות זו, היה נעלם למחרת. בהפ' גנה הבלי' מאושרת הסוערת ביותר שנערכה עד כה ברחובות קהיר מאז ההפיכה הצבאית שהדיחה את פארוק, יצאו אלפי מפגינים נגד המשטר הקיים. סיסמתם הייתה: בעד נגיב, נגד מועצת-ההפיכה, "השאירו את הזירה הפוליטית למנהיגים מנוסים וחזרו לית-דו' תכם בצבא!" צעקו המפגינים, ברובם הגדול סטודנטים ותלמידים.

להם תצמח טובה. היה זה קולם של כל העסקנים ואנשי המפלגות שכוכבם דעך מאז עלה כוכב ההפיכה. אחים מוסלמים, אנ' שי הוופד, אנשי המלך, בעלי אחוזות וסתם אספסוף ניצלו את הזדמנות הריב בין נגיב ועבד אל-נאסר כדי לערער את עצם קיום המשטר הצבאי. הם בחרו בנגיב כסמלם ל' מלחמה גלויה בקצינים הצעירים שהמיטו עליהם שואה.

חלקו של נגיב בכל העניין לא היה ברור ביותר. הוא אמנם חתם על הודעת-גיגיו נגד המהומות אולם יחד עם זאת היה זה רק בגלל לחצו שמועצת ההפיכה הסכימה ל' עריכת בחירות בעוד שלושה חודשים. כי אחרי הנסיון הראשון של עבד אל-נאסר לסלק או' תו, שוב לא רצה נגיב לסמוך על רצונם הטוב של חברי המועצה בלבד. הוא ביקש ליצור לעצמו תמיכה גדולה יותר בקרב העם. על-ידי בית-נבחרים שייצג את כל המדינאים ו' המנהיגים הישנים.

כבר בשבוע הראשון היה ברור כי מדינאים אלה היו מוכנים במחלט בסדר זה. אם נציגו רוצה להכנס לקרב עם חברי המועצה, נעזר לו בכל כוחם. להם רק תצמח טובה.

מובנים למלחמת-אזרחים. בפעם ה' הראשונה הרגישו הקצינים הצעירים כי מש' טרם עלול להתמוטט על ראשיהם. הם לא קיבלו את הדבר בזרועות שלובות. הם אמנם הסכימו לעריכת בחירות אולם היה ברור כי אם ה' תוצאות לא תהיינה לפי רוחם, לא יחססו ל' החוק בשלטון ככוח-הרעיו.

משטרם, שעד כה התבסס בחוסר-אלימות ושפיכות-דמים מפתיע, התכוון עתה למלח' מת-אזרחים סלגנית. ההעירורים שהם גרמו לכך בעצמם, על-ידי נסיונם להרוס את הגולם שבנו בעצמם, לא שינו מאומה. שלושה שבועות לאחר הריב עם נגיב, כבר נשמעה בבירות המרחה ההשערה כי פארוק עוד עלול לשוב לכס' מלכותו.

אופנוען שלמה טייטלבוואם

בצהרי יום, פשיטת רגל

עומד עליו עמידה זקופה, משלב ידיו להנאות. להם היה ברור כי הגבר ברח זה עתה מבית החולים הסוף, אך שלמה טייטלבוואם (45), נמוך-הקומה ובוראי-הגוף, סבר אחרת, הח' שוב את הדבר כספורט שאינו שונה מכל ספורט מלהיב אחר.

טייטלבוואם, יליד-הארץ, ובעל מוסך אופ' גועים ברחוב סלמה בתל-אביב, וזה בצע' רותו בכמה מירוצי-אופנועים שנערכו הודויו לזיזתם של הבריטים. לאחר קום המדינה נזכה לדעת שהרוח ירדה פלאים, הסתפק ב' שעשועו החביב: רכיבה על אופנוע בעמידה.

כאשר ראו אותו כמה צעירים במצע את הדהירה המסוכנת, ניסו להדמות לו. טייטל' באום לא סירב ללמדם, הפסיק רק משנוכח שאחוז גדול מדי מהם נראה חובש גבס.

טייטלבוואם, שהוא נשוי ואב לשתי בנות אינו שועה להפצרותו אשתו, ממשיך בשעות' הלילה לעסוק בספורט האהוב עליו. "השוט" רים הבריטיים היו ספורטאים, לא כיבדו אותי בשום רפורט. אם אעזו לעשות זאת היום בשעות היום אפשוש את הרגל מרוב רפור' טים." אומר טייטלבוואם.

אני שמחה להוכח כי רוב המתכתבים מגלים עניין בבעיות רציניות, ביוכחים על הנוער העברי.

מדע עוד ועוד, ואהבה.

לדעת שתי הנערות הצעירות (16), הכותבות אליו (1891/856) אין הריקודים הסאלונים ה' דבר העיקרי ביליון זמן. יש להן הצעות אחד רות כ', ספרות, קולנוע, ספורט, מדע ועוד ועוד, וגם אהבה. דבר זה הן מוכנות לה' כיח לשני חברים בני 18—18 תל-אביבים או רמת-גניים. כדי לקבל מהן מכתבים עליהם להיות נחמדים פחות או יותר, ובעלי השכלה כמעט תיכונית לפחות.

נערה ואדם עניין

כמעט אדם עניין נראה לי בן 18 (1891/856) הממעת באחד הימים להיות זמר ושחקן-ת' אסטור, דבר שאינו מונע בקדו לעסוק ביני תיים בביולוגיה, פדגוגיה, פסיכולוגיה, פילר' סופיה, כלכלה ומדיניות. אם תימצא נערה בת 16, שתמצא את עצמה בעלת קול ערב (רצוי סטראנו), חנינית, בעלת חושי-הזמור, עוקצ' ניה, תמצא בו ללא ספק, יריב מעניין.

מזג ואופנועים

שני בחורים בני 22-25 (1891/856) אוהבים לתת את המקסימום ולקחת אותו הדבר מן החיים. שתי חברות נאות בני 20 שירצו להתכתב איתם, ימצאו אותם בעלי-מזג, אוהבי צחק, ביליונים וטוילים על נבי אופנועים.

נסיך מודרני

בעלת הערכה עצמית נבונה, דבר שהיא מפי' בירה לי עוד בשורה הראשונה, (1892/856) היא צעירה עלומת-גיל המוכנה להתמודד ב' כתב עם כל בן 23 על כל נושא שהוא. לפני שיכח הצעיר עט ונייר, יסתכל בראי ויראה אם הוא בעל תלמים שחורים כעורב, עיני יוניים על אפיקימים, גבה קומה כארו, רגעי' אין זה מספיק עדין. עליו להיות גם בעל השכלה תיכונית לפחות (רצוי אקדמאית), חריף שכל ובעל הזמור, כל התכונות של נסיך-הלומות מודרני.

התמצאות בשפה

צברית חנינית (לדבריה), בת 17.5 (1893/856), תלמידת בית-ספר תיכון רוצה להתכתב על ספרות, אמנות, אהבת נעורים והנוער הישראלי, עם צעיר בן 22—19 — סטודנט או לא, שימצא בשפתים אלה.

פשוט התכתבות

סטודנט בטכניון, קורס ד', בן 20 (1894/856) מבקש בפשטות רבה, ובלי ניגונים להתכתב עם נערה על נושאים שמשך הזמן יחליטו' ביניהם.

לא, לא, לא.

פלמחניק בדימוס בן 24 (1895/856) בעל' השכלה כמעט תיכונית. דובר פרט לעברית עוד שתי שפות, חזרו חרורים בשעות הפנאי, מאסף בולים, אורטיסט בחוג דרמתי, יודע רק מה שהוא לא רוצה. הוא אינו רוצה שהנערה בת 20—18, עדינת-הנפש, שתדע להתכתב איתו, תהיה: 1. ניגנית, 2. ממושקפת, 3. יסה, 4. עשירה וסוביגית, 5. ייקית. היא יכולה לאהוב סרטים, אולם לא סרטי המערב הפורע.

גם במכתבים שאני מקבלת, מורגש כי האביב הגיע. קופיון הפוחח מתרוצץ עם קשתו וחיצו ומתעלל בצעירים.

לא כמו ברומנים

שרונה יר. — את קוראה כנראה יותר מרי רומנים, שרונה. ממש התאכזבת להוכח ש' תיאבונך הבריא לא פסק, לא רות והחזרות, כשאת מאוהבת. את סבורה כי בלי אלה אין זו אהבה אמיתית. האם לבד הקטן מתחיל לפקוע ביתר מהירות כשאת רואה אותו? האם את מחכה כל היום לראותו, סקרנית? תגובותיו? כדי להיות מאוהבת אין צורך להתהלך מורעבת למחצה וחזורת כסיון.

מחבואים

שלמה מ. — נערה אוהבת להרגיש את עצמה מושכת, אפילו אם היא אינה רוצה בנשיקות. זה מסיף הרבה לבטחון העצמי שלה. היה זה משחק קטן ונחמד של נערה, אח' ריה אתה מחזר. אולם אל לך להתיימש, ה' משחק לא יארך זמן רב.

מה אתה חושב לך?

שה' כ. — לא היית צריכה לדחות את נד' עון שלך בנסות כזאת, כשרצת לנשקך על מפתחיות. אם באמת לא רצית בנשיקות, יכולת לסרב באדיבות אבל בהחלטיות, לא להעליב אותו.

נמושות

ערינה. — אומרים שיש איזה שהוא קרם המוריד נמשים. אבל את אומרת שיש לך רק כמה ניגונים על האף. אמה הסטרגיה אני מוצאת שזה פיקנטו מאוד בנילד. אל תנסי לשכנע את עצמך ואותי שבאמת יש לך רשמי' נחיתות בללל' אם את באמת כל כך סובלת

השחקן קטף פטריות

אכונה גדולה נחל בשבוע שעבר כינג (יאנקי) בחצר המלך (ארתור) קרוסבי, כוכב הקולנוע והזמר בעל הקול הערב, כאשר שינתה העיר קרוסבי, אשר בטקסאס ארצות הברית, את שמה להופ, כנראה על שם יריבו של בינג, הקומיקאי הקולנועי כבד-המשקל כוב הופ.

פחות התאכזב זאב ברלינסקי, שחום העור, שחקן התיאטרון הקאמרי, שעה שאני-התיאטרון חזרו מהצגת אנשי ריב בעפולה ונתקעו בכביש וואדי-עארה, בשעה אחת בלילה, כתוצאה מתקר שחל בצמיגים. הוא לא בייבו את זמנו לריק, אסף פטריות בחורשה סביבה, הביא אותן לאשתו כפיצוי על השעה המאוחרת (או המוקדמת) בה הגיע הביתה.

אמן אחר, צ'ארלי (אורות הבמה) צ'אפלין, נמנך-הקומה ולבן-השיער, שויתר על נתינותו האמריקאית והשתקע באירופה, התיאטרון.

קומיקאי נורמן וויסדום
לצ'רלי, יורש

פעל ממשחקן של הקומיקאי הבריטי נורמן וויסדום, המופיע בסרט החדש מחסן של צרות, הכריז בקולי קולות, "כצאתי לי יורש טוב!"

אדם אחר שנמצא לו יורש, ליאופולד, מלך בלגיה לשעבר שהתפרסם בהסגרת ארצו לידי הגרמנים, בשנת 1940, עזב את בלגיה, יצא למקסיקו כדי להסריט סרט על חיי עופות-הבר. הסיבה: אין הוא רוצה שנוכחותו תשפיע על מהלך הבחירות לפרלמנט הבלגי.

האסיר יחקר עתיקות

בריכת-השחייה המקורה, בעלת המים המ"חוממים של בניין ימקא הירושלמי, זכתה ל"אורח כבוד: ח"כ הציונים הכלליים, ג'ורג' פלש, מי שהיה לפני 25 שנים אלוף-השחייה של אוסטריה.

כאשר נשאל אלוף אחר, אלוף ההמראה ב"כדורים סורחים, ז'אן פיקארד, פרופסור באוניברסיטת מינאפוליס, ארצות-הברית, מדוע אין הוא חושש מפני הסכנות הכרוכות בהמראתו הקרובה לסטראוטסופירה השיב ב"חיוך: "פשוט מאוד, אני לוקח אתי את אשתי."

אדם אחר הלוקח אתו את אשתו לכל מקום וויסדום אוריול, נשיא צרפת לשעבר, הש"קע עם בני משפחתו בחיילה כפוארת ומ"בודדת, בדרום-צרפת, הסביר לעתונאים: "אני רוצה שישכחו אותי."

אינו רוצה שישכחו אותו זאב ייבין, אסיר המחתרת הצנום, עדין ההליכות (העור) גם הזה (830), המרצה את עונשו בבית-הכלא של תל-מונד. הוא מתכוון להגיש בחינות אר"ניברסיטאיות לארכיאולוגיה, באמצעות בוחן מיוחד שישלח לבית-הכלא.

אחד המספקים את הוצאות החזקתו של ייבין בן ציון ארגוב, גובר עיריית ת"א ל"שעבר שהפך לנציב מסי-ההכנסה, גילה לחברי וועדת-הכספים את הכנסתו של מחיר הגבייה של כל לירה המגיעה לאוצר כמס-הכנסה: 21 פרוטות בדיק.

הוצאות גדולות יותר צפויות ליושבי ה"בית הלבן, לאחר שבמינמי אייזנהואר, אשת נשיא ארצות-הברית, הפרה את מסורת הצנע של קודמותיה החלה לובשת פרוות חורפן יקרות.

הגדרה קולעת לבני ארצה של מיימד נתן לאחרונה פאשה ג'יטרי, מחבר המחזות הצרפתי הגדול, אמר הוא: "אמריקאי משכיל הוא אדם שידע משהו על טולוז לורסק, עוד לפני שראה את הסרט מוז'יק רוד".

התפוכות הגודל

בטוקסון, ארצות-הברית, הוציאה מערכת העתון טיטון הוצאה מיוחדת לרגל הכרזת העתון ככתב-העת הטוב ביותר במדינת אריזונה, גילתה במאחר שכל העמוד ה"ראשון נדפס במהופך.

קידור חם

באקרא, בירת חוף-הזהב, אפריקה, פירסם פקיד אמריקאי מודעה בה הודיע שהוא כ"עוניין במקרה חשמלי, קיבל למחרת-היום מכתב מאחד הילידים שהביע את נכונותו ל"מלא תפקיד של מקרר במשך שמונה שעות ליום.

האדם השלישי

בחיפה התבודד צעיר בחברת נע"רתו, הרגיש בתנועה חשודה, פתח את הדלת, מצא את בעל הדירה מציץ בחור הכנעול.

דרך גבר

בוילה, בירת איי-ההיברידים החדשים הרג ראש שבטילידים את אשתו לאחר שהעזיה ללכת בדרך, שהמעבר בה מותר לגברים בלבד.

שעת הכושר

בהאמילטון, ארצות-הברית, שעה ש"18 שוטרים ו"8 שומרים מזוינים העבירו 4 מיליון דולאר במזומנים וניירות-ערך לתוך באנק חדש, פרצו גנבים למשרד סמוך, הס"חלקו ע"ס 1800 דולאר.

חוגים חשוכים

בגוש חלב, בגליל העליון, בא גובה מס ההכנסה לחפש את נכדי הכפר, מצא אותם אחרי שעה ארוכה מסתתרים במרתף חשוך.

איש הברזל

בטוקיו, יפאן, הכריז הטוראי האמריקאי קלארנס בראון שביתת-רעב, לאחר שה"רופאים הצבאיים לא הניחו לו לבלוע את סכיני-הגילוח והמסמרים האהובים עליו.

ליל מנוחה

בניו-יורק, ארצות הברית, החליטה הנהלת מלון אדיסון לעזור לאורחים הסובלים מ"נדודי-שינה, החלה להשמיע להם תקליטים מרדמים שונים, בתוכם הקלטות של בכ"תינוקות וגשם שוטף.

דמיון קטלני

בהוליבוד, הפסיקו תחנות הטלביזיה לשדר את התכניות העוסקות באיש פלא דמיני המעופף באוויר, לאחר שכמה ילדים ניסו לחקות את איש-הפלא ולקפוץ מגגות של בתים.

שים ! וזה בחבילה

בברלין, גרמניה, נעצר רב טוראי אמריקאי בשם צ'ארלס גורמאן, על ידי המשטרה הצ"באית, לאחר שניסה להבריח את אהובתו הגרמנית לתוך המחתה, במזודה גדולה.

הדאגה לדאגה

בשיקאגו, ארצות-הברית, הודיע הפסי"כולוג הרולד בוסוביץ, למשטרה על גניבת חיקוי הביע דאגה חמורה לנוכח העובדה שבתיק נמצא מחקר פסיכולוגי על דאגות בני-האדם.

אל תדון את חברך

בירושלים הרצה מורה לפני תלמידיו על כוח-הזכרון, השתתק כדי להחליף רוח, תחב את ידו לכיסו להוציא ממחתה, הוציא במקומה גרבניילון קרועה.

הקסם הידוק

בהלסינקי פינלאנד, חיסאו עובדי העירייה את בריכת השחייה העירונית, בעלת המים החמים בחומר כימי חדש, גילו לזועתם ש"החומר הפך את צבע שערם של כל המת"רחצים לירוק.

רעל לכל דורש

בתל-אביב, החליטה חברה לייצור אבקת אפייה לעשות לעצמה פרסומת, הכריזה מעל דפי העתונות: "כל מי שימצא באבקת האפייה שלנו חומר מזיק לבריאות יקבל שלוש חפיסות ממנה חינם אין כסף."

חיבוק פוליטי

בעכו, חיבק צעיר דרוזי צעירה מוסלמית בניגוד לרצונה, נעצר על ידי המשטרה, נידון למאסר חודשים על ידי שופט-שלום, שטען כי מעשהו עלול לגרום לסכסוכים בינ"עדתיים.

קדם מתמודעת

הרוקה טכניק

מנגדה את יופי העור הגנוז והמוסתר ע"י סילוק הכתמים הפצעים והנמשים

המפיץ:

ת"א, רח' מלך ג'ורג' 54

דורס סק סמל 56

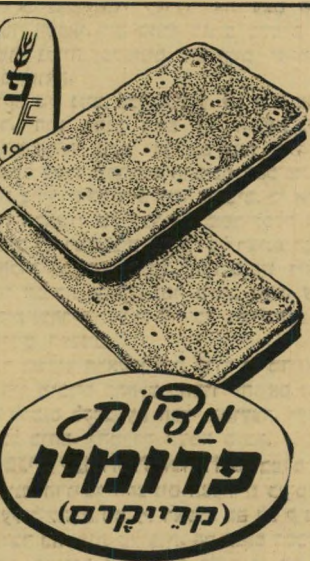
להשיג בכר הארץ

דב ביילין

תל-אביב, אלנבי 67

בית מסחר לכדי נגינה ותקדימים

ללמוד לרקוד ?

אצל

הנס גוש

תל-אביב, רח' בן-יהודה 64

המתנה לפורים

תקליט

מאת

מכירה

השאלה

תל-אביב, בן-יהודה 41

תיאטרון לי-לה-לו

בהנהלת מ. וליין
באולם "ישה-חפץ" המחודש
הערב ובכל ערב
2 הצגות בשעות 7.15-9.45

הילוליה

רביוי מסואר ב"2 חלקים ו"24 תמו-נות. להקת בלט, להקת רקדנים תימנים, הומור, סטירה, פרודיות תומורת ג'ז גדולה.
כרטיסים להשיג: בקופת ישה-חפץ, בשעות 1-11 לפה"צ ומ"4 אחה"צ. אוטובוסים אחרי ההצגה השניה לכל חלקי העיר עומדים לרשות הקהלי

מזרון גופאור

סרענן את הגוף ושומר על הבריאות

מצלמות

מכשירי-עזר וחמרי צלום

קונים — מוכרים

ומחליפים

בהדרכה מקצועית

רק אצל המומחים

מטרופוט

18 רח. אלנבי תל-אביב

תתחרות הפרסים של העולם הזה

נזור מיד את החלוש הכא, רשום עליו את הפתרון הנכון של החידון המופיע בעמוד 20 (ליר מספר השאלה, את התשובה הנכונה) ושומר עליו. עם תום סידרת ארבעת החידונים עליו לשלוח למערכת את ארבעת התלשים עם הפתרונות. לא יתקבלו פתרונות שלא על נבי התלשים, או פתרונות בודדים.

בין הפותרים יוגרלו הפרסים הבאים: (1) נסיעה לאירופה וחזרה, (2-5) מינויים שני תיים על העולם הזה, (6-10) מינויים חצי-שנתיים על העולם הזה, (11-60) תקליטים של חברת הדיסק, לפי בחירת הווכה. (61-100) כרטיסי תיאטרון וזניים.

התחרות העולמית של הסיפור הקצר

סוד ההיכרה

מאת לאון דברטרי

קוננו הכלנית

הם החליפו כמה מלות נימוס, בטרם הוגשה הארוחה. בשעת הסעודה הפשוטה ניסה ריימונד להסב את השיחה אל הרפתקאותיהם המשותפות בעבר. הוא קיבל תשובות אדיבות, אבל השיחה נמשכה בעצלתיים. והוא הבחין באפתחה שמארחיו אפילו אינם מתאמצים להבטיח בה.

במהרה ביקשה גיבביי את סליחתה. ושני הגברים נשארו ביחידות. עתה נשתנה מצב רוחו של קולונל דה-לינק. הוא החל לדבר במרץ, וריימונד האזין לדבריו, מבלי להפריע לו.

"ידידי", פתח הקולונל, "סלח לי על קבלת הפנים הקודרת שערכנו לך הערב. הרי אתה יודע שבואך לבייתנו רצוי לנו בכל עת ובכל שעה. לאמיתו של דבר, נשלחת לכאן על ידי ההשגחה העליונה. עלי לספר לך דברים רבים וחשובים, אבל גאלצתי לשים מחסום לפי, כל עוד נמצאה בתי בחברתנו. לאחרונה ביקשתי אותה לגלות את כתובתה, ולבקש לבוא לבקר בבייתנו, כאשר אסביר לך הכל, תבין את

אניית-הקיסור של חברת מ. ב. נעה לאיטה מן המזח והלאה, לאור קרניה האחרונות של השמש השוקעת. היא עגנה אותו בוקר בקרבת סן-קרואה, טנריף; והנוסעים שהיו להוטים ליהנות מן התנויה הקצרה הצטופפו על הסיפון, כדי לרדת אל החוף. הז קמו ממיטותיהם בטרם שחר, כדי לחנות באחד הבראות היפים ביותר בעולם — וזיחה השמש מעל לפסגת הר-טיידה, המתנשא על פני האיים הקנריים.

השיחה חתה עליו, והמלים "אורטאבה" ו"לאגינה" נישאו על שפתי כל. ריימונד בולאן, שנסע לבדו, לא לקח חלק בהתרגושים הכללית. כל מעייניו היו נתונים לסימוי של אותו יום. אולם כאשר הוא ירד אל החוף, הדובר, במש כמו כל הנוסעים האחרים, על ידי יופיה המופלא של הארץ, אשר צצה מתהומות הים והעלתה עזה את כל אוצרותיה. הוא שוטט על פני שבילי-האי, השתכר מיופיה, והצליח לשוב אל האנייה דקות ספורות לפני הפלגתה. הוא לא נתפתה לסוחר-המזכרות ולרוכלים אשר הציעו את סיפון-האנייה והציעו לנוסעים שטחים יקרים, עדים עשויים כסף, ותחרים דקיקים ויפים להפליא. הוא נשען אל מעקה האנייה וחשב על השעות החופפות לקראתו. הוא ידע שהוא יסאר לעמוד שם ויסקור את קורות חייו — וביחוד את קורות החודשים האחרונים. מאחר יותר, כאשר יעזבו הנוסעים היעזים את תדר האוכל ויקדמו לעלות על משכבם, יעלה הוא אל סיפון-הסירות, שדוף-הרונות, המשתרע מתחת לרקיע השלו והאפולולי, שם יוכל למלא את בקשתו האחרונה של ידידו הטוב, קולונל דה-לינק.

ריימונד בולאן נולד להורים בלגיים, התגייס לצבא, והכניעה הכבישה לגרמנים, בשנת 1914, מצאה אותו על אדמת צרפת.

הוא הבין את חובתו כמעט מיד. הוא גנב את הגבול לספר, נכלא שם, הצליח להמלט, הגיע לאנגליה והצטרף אל צבא צרפת החופשית. שם הפך לצנזר והיה נכון לעמוד בפני כל סכנה. הוא נשלח לעבוד כסוכן קישור עם המחנות הצרפתיים, הוסגר לגרמנים על ידי בוגד, נמלט שנית והצטרף למאקאי, מצלליו הנוצרים בחורקור הוכיחו את אמונתו בגורל. הוא בו לסכנה, והתנהגותו שזתה רושם עז אפילו על הקסוחים בחבריו לנושק.

אחר בא השיחור, ומיד לאחריו בא העמל הבפרך של התגלות לחיי אורח תקינים. היה עליו למצוא לו מקום בעולם החדש, לשאוף לקיום הוגן בארץ בה הפכה הגבורה לדבר יומיומי וזול, במדינה בה שב ערכו של הכסף לעלות, אפילו אם הוא נוכש שלא כחוק.

הוא בילה את השנים הטובות ביותר של חייו במאבק על עתיד ארצו, אבל הוא לא דאג לעתידו שלו. עתה היה עליו לשתט ברחובות-הערים, לשכון בעליית "ג עלובות, להתבונן ימינה ושמאלה לפני חצותו את הכביש, לעתים קרובות, בשעה שהיה מתלבש, היתה דן נעה מאליה לאחוז באקדח; אולם האקדח, שהיה במשך ידו רב חלק בלתי-נפרד מלבושיו, נעלם ואיננו. יחד אתו נעלמו גם המסעות הארוכים, היעירות העבותים ובגדי-הכותן הגסים. נעלם גם הסודר העבה שהיה מחזם את גופו בלילות הקרים. שעה שהיה רובץ ליד מכונת הירייה, נעלמו אפילו הסכנות — פרט לסכנת העוני והרעב.

המחשבה על אפריקה ניקרה בו ללא הרף. לא היתה זאת מחשבה על ערים מתורבתות, בעלות משטרה יעילה. הוא חשב על הגונגל, על הקרקע הבתולה, בעלת החושבים הפרימיטיביים, על מסתריה ואפשרויותיה. וגם אחד גלה בו ההחלטה; אולם לפני צאתו לדרך, היה עליו לשוב ולהתראות עם גיבביי דה-לינק.

הוא לא היה מוכן לקראת האחרונה הדרמטית, בה נחקל בהכנסו לדירת משפחת דה-לינק, לאחר שקיבל תשובה על מכתבו, בו הודיע על מסעו לאפריקה.

מאז שוחררה פאריס על ידי צבאות הגנרל קלרק, לא קיבל ריימונד כמעט כל ידיעות מהקולונל ומבתו. לפני כן היה נפגש אדם לעתים קרובות, קולונל דה-לינק פעל במחתרת הצרפתית בשם בדוי, והיה אחראי להצלחה של טייסי בנות הברית שהופלו, או נחתו בשליחות כיוודת בשטחים הכבושים בידי הגרמנים.

מן הרגע הראשון להיכרותם התפעל ריימונד מאומץ ליבו של הוקן רב-ההוד, שהיה איש-צבא מכף רגלו ועד קרקו. ידידותם היתה אמיצה ונעימה; אולם עתה מצא את הקולונל שקוע בכורסה, עיניו עמומות וכולו חסר-חיים.

כאשר נפגשו ידיהם, והרו פני הקולונל לרגע קל, ופני גיבביי הוארו בחיור. גם היא נשתנתה עד בלי הכיר. האש והעוצמה, מהן התפעלו אנשי המחתרת הצרפתית, דעכו והפכו להבעה שלוש של השלמה עם הגורל. בולאן כמעט ולא הכיר בה את הנערה השוטה והנמרצת שהיתה מקבלת את פניו בשוכו ממבצע מסוכן.

נשא בכל התוצאות. הכסף היה מיפקד מדי שנה בשנה, בעילום-שם, באחד הבנקים של בראזאוויל.

המלחמה פרצה זמן קצר לאחר שהחליט מוגנדי לבחור בקאריירה צבאית. הוא הצליח יפה וקיווה שהמשך המלחמה יתן לו אפשרות לעלות לדרגת קצין.

לצוארו היה ענוד קמיע מזור. היה זה חציו של מטבע כסף בן חמישה פראנקים. הוא הסביר לי שמחצית המטבע ניתנה לאמו ביום היחלוד, והמחצית השנייה נשארה בידי אביו האלמוני. אמו קחתה שזה יעזור לו למצוא את אביו.

"שיחתנו היתה ארוכה. אין בכוחי לגלות לך את תוכנה. יבוא יום והאכת כולה תתגלה לך מאליה..."

שלושה שבועות לאחר מכן הגיעה אלי הידיעה על מותו של מוגנדי — הוא עלה לדרגת לויטננט — קיבלתי חיבת-עיןבר קטנה, שהכילה את חפציו האישיים. התיבה הכילה את אותות-ההצטיינות שלו, את תגי דרגותיו, את שעונו, ואת מחצית המטבע. במכתב שהיה מצורף אל הקופסה הוסבר לי שהחפצים נשלחו אלי בהתאם לצוואה, שנמצאה על גופתו של מוגנדי.

לאחר זמן נודע לי על מעשה הגבורה שלו, אשר עלה לו בחייו. לא היה בלבי ספק שהדברים אשר סיפרתי לו באותו לילה גורלי נפצו את כל תקוותי והמריצו אותם להקריב את חייו.

"אני הרגתי אותו, ריימונד, ובה בשעה הקרבתי את אושרה של בתי, אשר חיה רק לכענו. אני... אני דנתי את עצמי למות. כאשר סיגרו דלתות-המנזר מאחורי בתי, יקץ הקץ על חיי. בעצתי את גורלי כמו ירי — ועלי לשלם את המחיר במלואו. לא תוכל לשנות את המצב, אבל הייתי רוצה לבקש ממך חסד. יהיה זה החסד, הראשון והאחרון אשר ביקשתי בימי-חיי."

הרי לך המעטפה המכילה את חפציו של פייר מוגנדי. הצלחתי לגלות את מקום-המצאה של אמו. היא מתגוררת בכפר קטן, במערב-אפריקה הצרפתית. חושבני שהיא זכאית לקבל את חפצי-בנה. גיבביי יודעת זאת. היא מוכנה להפרד מן החפצים, אף כי הם יקרים לה."

"חושבני שאין איש מתאים יותר ממך להוביל חפצים אלה. עתה אוכל למות בלהוה, בתוך ידיעה ברורה שאתה תמלא את חובתך כהלכה."

"באחד הימים תגיע אליך גם תיבת-עיןבר קטנה. בהגיע התיבה לידך לא אהיה עוד בחיים. חיי תלויים בחוט-השערה, וקורב לדודאי שתקבל את התיבה עוד בטרם תפליג לאפריקה."

"כאשר תשאר התחנה האחרונה מאחוריך, ולא יהיו לך כל סיכויים לתזור לצופת, יהיה עליך לפתוח את תיבת העינבר ולהניח את תוכנה במעטפה. השתדל למסור את כל אשר במעטפה לידי אמו של פייר."

לכחרת בבוקר עזב בולאן את בית דה-לינק; וחורש ימים לאחר מכן קיבל חבילה קטנה בדואר. כן נודע לו שקולונל דה-לינק התאבד. העותנים הכריזו שהוא "סבל ממשבר נפשי כתוצאה מכניסת בתו האהובה למנזר הכרמליטים."

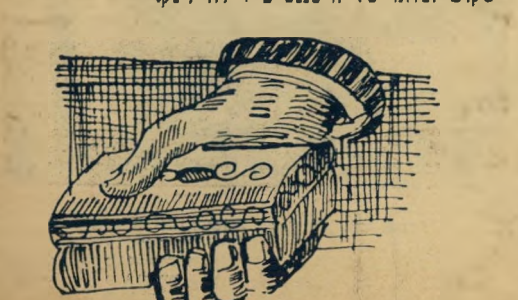
כאשר תישאר התחנה האחרונה מאחוריך, ולא יהיו לך כל סיכויים לתזור לצופת, יהיה עליך לפתוח את תיבת העינבר ולהניח את תוכנה במעטפה. השתדל למסור את כל אשר במעטפה לידי אמו של פייר."

ריימונד בולאן ירד לתאו. הוא פתח את המעטפה והניח את תכנה על דרגשו. היו שם שלושה אותות-הצטיינות, חמיסות-שטרות-כסף שניתנה, כפי הנראה, לפייר על ידי הקולונל, ומכתב מטעם הכסף, שהיתה יכולה לאפשר לפייר למצוא את אביו, ולאפשר לאב האלמוני להתגאות במעללי-בנו.

בולאן לא היה מסוגל להבין את הידיעות הקודמות של ידידו, ואת סיבובי ההנחה לבתו להנשא לגיבור הצעיר, אשר היטיב לשרת את מולדתו יותר מכל בנו הגוע הסהור. ידיעות קדומות אלה הביאו רק אסון ומחלה...

על אף חיבתו לקולונל, דן ריימונד בולאן את דה-לינק לכף-זוהבה, שעה שהתאמץ לפתוח את תיבת-העינבר הנעולה.

אבל ברגע בו הוסר מכסה התיבה הוברר לו הכל. הוא הבין מדוע אסור היה לגיבביי לאהוב את פייר, ומדוע אסור לה לדעת את האמת האיומה. לא היה לו כל צורך להשתח את מחצית-המטבע אשר בתיבה עם המחצית אשר במעטפה, ולהחזיק כי הן מהות מטבע אחד שלם. עתה הוברר לו כל אשר איננו לשני הגברים באותו לילה גורלי, שקדם לכוחו של לויטננט פייר דה-לינק.

ריימונד בולאן חיכה בכליון עיניים לדרת הערב. רק אז יוכל לפי תוח את תיבת-העינבר ולחשוף לאור העולם את החפץ המסתורי ש'הרס חיי שלשה אנשים.

שמחתי על מסעך הקרוב לאפריקה. זהו הדבר היחיד המנחם אותי במצבי הנוכחי."

ריימונד, בעוד שבועיים תכנס גיבביי למנזר הכרמליטים. אתה ראת אתה. היא חיה בעולם אחר. היא מתנהגת כך מאז נהרג ארוסה האהוב על גדות-הריין. הוא התנדב לצאת לפשיטה מסוכנת. מובן מאליו שהאויב הבחין בו, והוא נתרסק לגורם. בטרם הצליח לחזור לעמדותיו. גבורתו הצילה מאות מחבריו ממות בטוח. גיבביי יודעת כל זאת; אבל אין היא יודעת — ואני מקווה שהיא לא תדע לעולם — את החלק הנורא ביותר של הטראגדיה. ריימונד, מותו של פייר היה בגדר רצח — והרוצח ניצב כאן, לפניך!"

עיני-הקולונל מלאו דמעות. ריימונד חשש שדעתו של ידידו נטרפה עליו; אולם בטרם נמצאה בפיו תשובה מתאימה, הוסיף דה-לינק ואמר:

"לאחר שיחרור פאריס, השתוקקה בתי להוסיף ולשרת את מולדתה. דמי זורם בעורקיה ומעולם לא הצטערתי על כי אין לי בן, אשר ימשיך את מסורת הספנים ואנשי הצבא, שהגדילו לעשות למען צרפת. היא הפכה לאחות רחמניה, ועמלה יומם ולילה בבתי-החולים המלאים פצועים."

"ערב אחד שבה הביתה, כולה זוהרת מאושר. 'אבאי, אמרה אני מאוהבת. מצאתי את הגבר בו אני רוצה — ובו ארצה עד סוף הדורות. הוא מוטל בבית-חולים; אבל פצעיו הגלדי, ומוח תוכל לראות את פניו. עדיין אין הוא קצין; אבל הוא אחד החיילים הטובים, הנערצים עליך. הוא נלחם באפריקה, לצדם של אנשי צרפת החופשית. הוא אחד מגיבורי ביר-המים. הוא נלחם לשחרור צרפת ונפצע בקרבות סערו בפריז פאריס. הוא רוצה להלחם עד הסוף; אולם הוא יבוא לראותך ולבקש את ידי. אני יודעת שלא תשיב את פניו ריקם."

למחרת בבוקר בא פייר אל ביתנו, ובראותי אותו פקד ברכי. האיש אשר אבני את גיבביי — האיש אשר היה אהוב עליה יותר מבני — היה בולאט, בן-התערובת. הוא היה גבר יפה תואר, מקסים ובעל מבנה גוף אתלטי; אבל הוא היה בן-תערובת. כפי שידוע לך, ביליתי שנים רבות במושבות שלנו באפריקה; ואתה יכול לשער את רגשותי. אף על פי כן התאוששתי והזמנתי את רב-סמל מוגנדי להשאר ללון בביתנו, לפני שובו אל החזית. אחר קרבתי אל בתי ולחשתי על אוונה שאתן לה את תשובתי, לאחר שאמלך בדעתי."

"חדרו של פייר נמצא מול חדרי, וכאשר נרדמה גיבביי מיהרתי להכנס אליו. שוחחנו בלחש, ובמהרה נודעו לי תולדות חייו. הוא הופרד מאמו עוד בילדותו, קיבל חינוך טוב והצטיין בלימודיו. אביו, אשר לא היה מוכר לו כלל,

3. פעולה חשובה זאת היא:
א. מרידת נעליים
ב. תיקון נעליים
ג. הסרת יבלות
ד. התאמת מורסים

2. הרגליים:
א. עומדות בתור לקולנוע
ב. מחכות בסבלנות בתור לאוטובוס
ג. מחכות לאפשרות לחצות את הכביש
ד. משתמשות באסימט עם

1. בעלת הרגליים
א. יושבת ומחכה במבטא אוטומטית
ב. צומה בתחרות כדורגל
ג. יושבת בבית קפה
ד. רואה סרט מרתק

חידון הפרסים [3]

של „העולם הזה“

זהו השלישי במידרה של ארבעה חידונים רצופים. בין הפותרים יוגרלו על ידי שני שופטים בלתי תלויים — מערכת-פרסים, בתוכה נמעה לאירוסה וחזרה. רשימה מלאה של הפרסים והוראות מפורטות למשתתפי התחרות, תמצאו בעמוד 18 של גליון זה (מדור-המודעות). רק תשובה אחת מתוך ארבע היא הנכונה.

6. נערה זאת המתרוממת על קצות אצבעותיה:
א. מציצה מעבר למעקה גבוה
ב. מתלישה גורת חשמל
ג. מתנשקת
ד. מורדת תלישה לבחור

5. בעלת הרגליים:
א. מקבלת טיפול במכון ליופי
ב. קמה משנתה בבוקר
ג. מורדת שמלה אצל תוסרת
ד. נבדקת על ידי רופא

4. רגליים אלה:
א. בועטות בכחור חצוף
ב. דורכות על מקום אחד במצעד
ג. נסוגות במחר
ד. נעות בקצב של מחול

9. בעלת הרגליים:
א. נוסעת ברכבת
ב. מקבלת טיפול אצל רופא שיניים
ג. יושבת אצל הסטר
ד. יושבת בתור ההמתנה של בית חולים

8. פעולה יומיומית זאת היא:
א. ירידה מאוטובוס
ב. ירידה במדרגות של בית
ג. ירידה מאניה
ד. ירידה מוסרית

7. איזה כלי תחבורה קשור עם נרבי משי?
א. מונית
ב. הליקופטר
ג. אוסניים
ד. רכבת